

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

•Zorunluluk
Ve Komünist
Toplum

•Halkların
Mücadele Birliğini
Geliştirelim

•EKA'dan
8 Mart
Eylemleri

•13 Mart Savaşları
Etkinliklerle
Anıldı

•Ayazmalı
Kadınlarla
Röportaj

Unutma!

Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle

77'nin 30. yılında yine

1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrime

8 Mart Etkinlikleri...

13 Mart Anması

ZORUNLULUK VE KOMÜNİST TOPLUM

Kapitalist üretim bilimsel yöntemlerle yapıldığından, bu üretimin çözülmesi de ancak bilimsel yöntemlere dayanabilir. Komünist teori, toplumların gelişimi ve gelecek toplum üzerinde dururken tamamen bilimsel yöntemlerden hareket eder. Geleceğin sınıfsız toplumu hakkında görüş oluştururken mevcut toplumdan hareket eder. Var olan toplum, kapitalist toplum sürekli evrim içindedir. Gelişmesinin her sürecini, evrimin her aşamasını, verili somut durumdan yola çıkarak çözümler. Kapitalizm evriminin yüksek aşamasına ulaşmıştır. Yani sınıfsız topluma geçişin tarihsel koşulları oluşmuştur. Bu koşullar doğru olarak kavranmalıdır.

Halk kitlelerinin mülksüzleştirilmesi, kapitalist üretimin başlangıcını oluşturur. Üreticilere ait mülkiyet, kapitalistin mülkü haline gelir. Kapitalist üretim bir kere yerleştikten sonra büyük kapitalist, küçük olanı yıkıma uğratarak onu ortadan kaldırır, onun gücünü kendi gücüne katar. Daha büyük sermaye daha küçük olanı kyklopların iştahından daha büyük bir iştahla yutar. Bu, zorunluluğun sonucudur. Kapitalizm altında zorunluluk küçük ve orta ölçekli mülkiyetin yıkılması demektir. Yine bu zorunluluğun sonucu olarak tekelci sermaye oluşur. Kapitalist rakipler birbirleriyle rekabet ettiler, rakipler tekelci oldu. Rekabet tekele yol açtı. Tekelci kapitalizm aşamasına gelen kapitalizmde üretim araçları ve üretimin toplumsal örgütlenmesi, kapitalizmin hem dayanaklarıdır, hem de onu ortadan kaldıracak güçlerdir. Rekabetçi kapitalizmin ardından tekelci kapitalist aşama gelir. Tekelci kapitalizm altında ise tüm zorunluluğu ve çekiciliği ile komünist toplum durur.

Sermayenin birikmesi(büyümesi), üretim araçlarının bir çok elde dağıtımına ve dağınkılığına son vermesi, daha az elde ve yerde toplulaşması demektir. Emekçiler ise ancak üretim araçlarının olduğu yerde toplulaşırlar. Üretici, kendi emeğinin ürünü olan üretim araçlarıyla bir yerdeyken, bir birlik oluştururken, kapitalist üretim, üretim araçlarıyla olan bu birlikteliğe son verir. Üreticinin koptuğu, yabancılaştığı üretim koşullarıyla yeniden birliği (ki üretimin olmazsa olmaz koşuludur bu) ancak üretim araçlarının sermaye niteliği taşıması yönüyle; yani üretim araçları onun karşısına ötekinin mülkiyeti olarak, sermaye olarak çıktıkları taktirde yeniden kurulabilir. Üretim araçları daimi bir hareket şekli olarak, daha

çok elden çok daha az ele doğru akar. O halde emekçiler de daha az kapitalist tarafından çalıştırılırlar. Daha az sayıdaki kapitalist, daha çok sayıdaki emekçiye, daha çok emeğe kumanda eder. Tekeller üretimin toplumsallaşmasının ileri düzeye çıkması demektir. Kapitalist toplumsal üretim hangi üretim dalına egemen olursa, o alandaki öteki üretim biçimleri tasfiye edilir. Bu, toplumsal üretimin tarihte ilerletici, geliştirici, devrimci rol oynamasıdır. Tekelci aşamaya ulaşmış olan kapitalizm, toplumsal üretimin bu niteliğiyle her yönden çelişki ve çatışma içindedir.

Kapitalizm daha rekabetçi aşamasında belli bir düzeye çıkan sermayenin, emeğin gücünü, bilimin gücünü ve doğa güçlerini üretimde kullanması, yani kendi gücü haline getirmesi; bu

amaçla üretim tekniğini geliştirmesi, coğrafi keşifler ve bilimsel araştırmalar yapması ve toplumsal aklın tüm sonuçlarını kendine mal etmesi, tekelci kapitalist aşamada çok daha ileri düzeye çıktı. Emeğin üretken gücünü yükseltmek, böylece toplumsal olarak gerekli emeğin zamanını kısaltmak, bunun sonucu olarak el koyacağı artı emeğin miktarını arttırmak her kapitalistin dur durak bilmeden peşinden koştuğu amacıdır. Kapitalist üretim araçlarını ve işin toplumsal örgütlenmesini bu amaçla en üst düzeye çıkarır. Makinenin, ulaşım ve iletişim araçlarının, bilimsel yöntemlerin uygulanmasıyla, emek, sadece gözetleyici duruma gelir. Böylece doğrudan emek kullanımı kapitalist üretimin temeli olmaktan çıkar. Kapitalist üretimin temeli çöker. Toplumsal insanlığın gelişimiyle kapitalist üretim arasındaki çatışma doruğuna çıkar. Emeğin niteliğinin durmadan yetkinleşmesinin sonal amacı, mevcut üretim biçimini daha yüksek bir üretim biçimine dönüştürmektir.

Kapitalizmin gelişimi zorunlu olarak büyük çaplı üretimi geliştirir, yaygınlaştırır. Büyük çaplı üretimin gerçekleşmesi, sermayenin birleşmesi bir çok eldeki cüce sermayenin yerini daha az eldeki dev bir sermayenin alması halinde olanaklı olur. Eğer sermaye böylesine birleşmemiş olsaydı, Marx'ın üzerinde durduğu ABD'deki o koca demiryolları ağı oluşturulamazdı. Bu, böyle devam edip gider. Sermaye sadece tek tek ülkelerde değil, dünya çapında birleşme içindedir. Bunun sonucu orta yere çok daha büyük bir sermaye gücü çıkıyor. Birleşmiş, palazlanmış uluslararası sermaye, karşısına çıkacak olan her sermaye gücüne boyun eğdirecek durumdadır. İsterse karşısına doğa güçleri çıksın, onlara bile boyun eğdirebilir ve kendi denetimine alabilir. Tekelci devlet kapitalizmiyle bütünleşen tekelci sermayenin gücü olağan üstü boyutlara çıktı. Devletle bütünleşmiş tekeli kapitalizm bu gücünü uzay çalışmalarını, yeryüzündeki egemenliğini güçlendirmek için kullanıyor. Kapitalist üretimin genel koşulları (üretimin, değişimin, dolaşımın, ulaşımın, iletişimin ilkin bir aşama olarak tüm yeryüzünde örgütlenmesi) ulaşılmış olan düzeyin altına inilmeyecek bir noktaya gelmiştir. Bu, aynı zamanda, dünya ekonomisinin teknik temelinin, genel koşullarının ulaştığı gelişme düzeyini gösteriyor. Bugün muazzam bir dünya e-

konomisi oluşmuştur. Dünya ekonomisi insanlığın yeni temelde birleşmesinin, dünya komünizminin maddi ön koşullarını da yaratmıştır. Dünya proletaryası, bu dünya ekonomisini ele geçirip ona komünist bir biçim verdiğinde, insanlığın yeni bir birliği için hazır bir mekanizmaya sahip olmuş olacaktır.

Dünya ekonomisi bağımlı kapitalist ülkelerde nasıl işliyor? Bağımlı kapitalist ülkelerde sermaye birikimi, kendisinden önce bu yola girmiş diğer kapitalist ülkelerdeki gibi olur. Sermaye üretimi, sermayenin daima merkezileşmesi, yönünde ilerler. Burada fark emperyalist sermaye faktörüdür. Emperyalizm, bağımlı kapitalist ülkeleri, sermaye ihracı yoluyla ilhak etmiştir. Bunun sonucu olarak, buralarda üretilen artı değerlerin bir kısmına çeşitli yollardan el koyar. İşbirlikçi, tekelci sermaye, emperyalist sermayeyle işbirliği içinde tüm ekonomiyi denetimine alır. Ekonomik ilhak derinleştikçe önce küçük mülk sahipleri ortadan kalkar, sonra sıra tekel dışı burjuvalara gelir. Bu süreç içinde işbirlikçi tekeller de iyice güçlenir. Bu arada bir çok mülkiyet el değişir. Ama sermayenin merkezileşmesi bir doğa yasasının zorunluluğuyla işliyor. Yok olma sırası artık işbirlikçi tekelcilerin kendilerine gelir. Onlardan çok daha güçlü olan emperyalist sermaye onları yutmak için emperyalist ekonomik ilhakı iyice yoğunlaştırmıştır. Emperyalizmin ekonomik ilhakı sonuna kadar vardırmasıyla birlikte bağımlı kapitalist ülkelerin ekonomisi altüst olmuştur. Dünyadaki toplam toplumsal sermaye, dünya çapındaki birkaç emperyalist tekelde ve emperyalist devlette toplanmıştır.

Üretim araçlarının gelişmesi ile toplumsal örgütlülüğün gelişme derecesi, kısacası bireyin gelişme durumu ile kapitalizmin dar, sınırlı yapısı tam bir çelişki çatışma içinde. Fakat başka bir şey daha var: insanın bugünkü aşamaya gelmesi büyük bir ilerlemedir. Bugünkü ileri gelişme düzeyine ulaşmış olan insan, kendisini dar ve çelişmeli yapısına hapseden kapitalist üretimi parçalayıp, üretimi yeniden düzenleyebilecek duruma gelmiş bulunuyor. Zorunluluk çağının serpilip gelişmesiyle, bu-

radan özgürlük çağına sıçrama yapmanın maddi ve kültürel koşullarına kavuşmuştur. Bu maddi koşulları kendi ortak denetimine alabilir ve bu ortaklaşalık sayesinde kendini çok yönlü olarak geliştirir, özgür olur. Emekçi kitleleri, yeni bir toplumu kurmak üzere harekete geçmeye, bundan daha güçlü ikna edici bir durum yoktur.

Hiçbir şey kitleler için, daha yüksek bir toplumun maddi ön koşulları kadar ikna edici değildir. Dünya ekonomisi ve bunun genel koşullarının varlığı, bu koşullara dayanarak, eski toplumun varlığına bağlı olarak var olan uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkların dışlandığı yeni bir toplumun kurulabileceği konusunda, onlarca komünist bilginin ve onlarca üretici gücün vardığı düzey, dünya e-

konomik mekanizması ve insanlığın zihinsel ilerlemesinin tarihsel anlamı yeterince kavranamıyor. Halbuki maddi ve zihinsel gelişim, eski üretim biçiminin yadsınmasına yeterince el veriyor. İnsanlığın tarihsel yürüyüşü bunu sağlayacak bir gelişme evresine, Yeni Evreye girmiştir.

Dünya ekonomisinin oluşması, tüm ülkelerin ekonomilerinin dünya ekonomisine bağlanması, uluslararası tekelci birliklerin oluşması, bağımlı kapitalist ülkelerin ekonomik ilhakının derinleşmesi, tüm bu gelişmeler, sermaye ile emeğin çelişmesini ve karşıtlığını ön plana çıkarıyor. Sınıfsal çelişkiler ulusal çelişkilere göre daha ileri çıkmıştır. Kapitalizm var olduğu sürece uluslar arasındaki çelişkiler ve savaşlar da her zaman olacaktır. Ancak öne çıkan ve şiddetlenen sınıfsal çelişkilerdir. Zaten sürmekte ve genişlemekte olan küresel iç savaş, sınıfsal çelişkilerin nasılda ulusal çelişkilerin önüne geçtiğini gösteriyor. Dünya burjuvazisi, kendi arasındaki çelişme, çelişki ve savaşlardan çok, birleşik olarak hareket ediyor, dünya proletaryası ile savaşım sürdürüyor. Sınıfsal çelişkilerin dünya genelinde böylesine öne çıkması, şiddetlenmesi, kapitalizmin yıkılması için ne denli olgun olduğunu tanıtlıyor.

Hiçbir şey kitleler için, daha yüksek bir toplumun maddi ön koşulları kadar ikna edici değildir. Dünya ekonomisi ve bunun genel koşullarının varlığı, bu koşullara dayanarak, eski toplumun varlığına bağlı olarak var olan uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkların dışlandığı yeni bir toplumun kurulabileceği konusunda, onlarca komünist bilginin ve onlarca üretici gücün vardığı düzey, dünya ekonomik mekanizması ve insanlığın zihinsel ilerlemesinin tarihsel anlamı yeterince kavranamıyor. Halbuki maddi ve zihinsel gelişim, eski üretim biçiminin yadsınmasına yeterince el veriyor. İnsanlığın tarihsel yürüyüşü bunu sağlayacak bir gelişme evresine, Yeni Evreye girmiştir.

C.DAĞLI

EMEKCİ KADINLAR DEVİRİMİ BÜYÜTÜYÖR

Bu yıl, Dünya Emekçi Kadınlar günü hazırlıkları, yine Şubat'ın ilk haftalarında başladı. 8 Mart Platformu ile ayışmamızın ardından Emekçi Kadınlar (EKA) olarak hazırlıklarımıza başladık. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, anlamına yakışır biçimde kutlamalı, Mart a-teşini ilk biz kadınlar yakmalıydık.

İlk önce bunun emekçi semtlerdeki ayağını örgütlemeliydik. 4 Mart günü Sangazi, Gazi ve İkitelli'de emekçi kadın etkinlikleri düzenledik. Afişler astık. Bildiriler dağıttık. Ev ev dolaştık, kadınlarla sohbet ettik. Onlara 8 Mart'ı anlattık. Kapı altlarından davetiyeler attık. Bu toplantılarda kadınları 8 Mart günü Taksim'de yapacağımız yürüyüşe davet ettik.

8 Mart günü, dövizlerimiz, pankartımız, bayraklarımızla Taksim Tramvay durağında eyleme hazırдық. 12.30'da kortejimizi oluştururken "bugünün evinde sıcak yataklarında uyuyan kadınların değil, işçi, emekçi kadınların günü" olduğunu anlatan ajitatif konuşma yapıldı. Burada başlayan yürüyüşümüzün Galatasaray Lisesi önünde yapacağımız basın açıklamasıyla sonlanacağını duyarduktan sonra genç bir arkadaşımızın okuduğu şiirle yürüyüşe başladık.

Bu 8 Mart'ta yanımızda, evleri başlarına yıkılmak istenen Ayazmalı kadınlar da vardı. Onlar da, "Evlerimizi Yıkan Sermayenin İktidarını Yıkacağız", "Ayazmalı Anaların Öfkesi Sermayeyi Yenecek", "Ayazmalı Analar Haykırıyor, İşgalci Değil Kiracıyız", "Ayazmalı Emekçi Kadınlar 8 Mart'ta Sokakta" yazılı dövizleriyle kortejimizdeydiler.

"Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Mücadele Birliği EKA" pankartımızın önünde kırmızılara sarınmış Ekin Sanat Derneği emekçisi işçi bir kadın yoldaşımız karanfillerle yürüyordu. Bizler de "Yaşasın Türk-Kürt Kadınlarının Mücadele Birliği", "Özgürlük İşçi Sınıfıyla Gelecek", "Emekçi Kadınlar 1 Mayıs'ta Taksim'e", "Emekçi Kadınlar Zindanda Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" dövizlerimizle kortejdeydik. Elbette ki Aynil Oktar, Sibel Sürücü, Ay-

sun Bozdoğan yoldaşların resimleri, kadın önderlerimiz Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Nadejda Krupskaya, Aleksandra Kollontai ve Kürt kadın savaşçısı Sema Yüce'nin resimleri ellerimizdeydi. İstiklal Caddesi boyunca "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Hergün 8 Mart Hergün Kavga", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Kadın Erkek El Ele Yürüyoruz Devrimde", "Yaşasın Kürt Türk Kadınlarının Mücadele Birliği" sloganları attık. Yürüyüş sırasında kadının ezilmişliğini ve neden mücadele etmesi gerektiğini anlatan ajitasyonlar yaptık.

Galatasaray Lisesi önüne geldiğimizde, bir kadın yoldaşımızın şüriyle başladı basın açıklamamız. Önce Ayazmalı analara verdik sözü. Onlar, ardı ardına söz alarak, emekçi kadınlar gününde sorunlarını anlattılar. Kış günü yıkılmak istenen evlerinden atılan ve çocuklarıyla, eşyalarıyla sokakta kalmaya mahkum edilen analar, sıkıntılarını ve taleplerini dile getirdiler kameralara...

Arkasından EKA adına söz alan Ayşın Güven, Ortadoğu'da, Kürdistan'da savaşan, öldürülen kadınlara ve kapitalizmin vahşetlerine değinerek, "Kapitalizm var olduğu sürece, ne sistemin yeniden ve yeniden ürettiği erkek egemen anlayış ortadan kalkabilir ne de üzerinde yükseldiği tutunduğu emek sömürsü. Emekçi kadınlar, sadece kadın olmaktan kaynaklanan (cinsiyetleriyle ilgili) sorunlarıyla mücadele ederlerse kendi sınırları içinde boğulurlar. Kadın sorununun çözümü, toplumun diğer ezilen ve sömürülen kesimlerinin sorunlarından bağımsız değildir. Kadın sorunu kendi içinde özgül yanlara sahip olsa da, bu özgüllüğü de yine kapitalist sistemin kendisi yaratmaktadır. Sorunun çözümü ise, sistemin kendisini ortadan kaldırmakta yatıyor. Bunun için emekçi kadınların kendi sorunlarına sahip çıkması, bu konuda mücadele vermesi ve gücünü diğer ezilen, sömürülen işçi-e-

mekçi sınıfın mücadele kanallarına aktarılması gerekir.

İşçi ve emekçi kadınlar, kendi sınıftan erkeklerle ve tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle birlikte, kapitalist sistemin bize dayattığı bu aşağılanmaya karşı insan kalabilmek için savaşmalıdır" dedi. EKA olarak düzenlediğimiz eylemi, Çav Bella'yı söyleyerek bitirdik.

Basın açıklamasının bitiminde, kavga ve mücadele ayı olan Mart ayının ilk eylemini yapmış olmanın verdiği gururla, kadınlar olarak hep birlikte Ayışığı Sanat Merkezi'ne yürüdük. İstiklal Caddesi boyunca Avusturya İşçi Marşı'nı söyleyerek, sohbet etmek üzere çıktık sanat merkezine. Ayışığı Sanat Merkezi'nde halaylar, türküler ve sohbetler tüm coşkusuyla sürdü. Ayazmalı emekçi kadınların çoğunluğu Kürt'tü. Sanat merkezinde Kürtçe skeçler eşliğinde kadınları hem güldürdük hem de düşündürdük. Tüm emekçi kadınlar 8 Martlarının çok coşkulu ve anlamlı geçtiğini söylediler.

EKA

SARIGAZI AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİ'NDE EMEKÇİ KADINLARLA BULUŞTUK

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü nedeniyle, 4 Mart Pazar günü, Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde bir etkinlik düzenledik. Amerika'da diri diri yakılan tekstil işçileri

için, Paris Komünü'nde, Ekim Devrimi'nde, yeni bir yaşam için savaşıyor olarak ölen kadınlar için, Irak'ta, Filistin'de, Kürdistan'da özgürlük mücadelesinde ölümsüzleşen kadınlar için, Bursa'da tekstil fabrikasında yanan kadın işçiler için, Urfa Siverek'te kamyonun devrilmesi sonucu içinde bulunan ve orada hayatını kaybeden kadınlar için, Zindanlarda, devrim mücadelesinde ölümsüzleşen devrimci kadınlar için, Aysunumuz, Sibelimiz ve Aynil yoldaşımız için saygı duruşuyla başladı etkinliğimiz.

Niyetimiz, buraya toplanan işçilerle, emekçilerle kadın sorununu tartışmak, 8 Mart'ı anlatmak, ve neden örgütlü mücadele etmeliyiz sorusuna cevap bulmaktı. Ancak, söyleşimizde hazır bulunan analarımız, bizim sorunları, ve çözümleri ortaya koymamıza gerek bırakmadılar. Yaşam tecrübeleri, yoksulluğa, eşlerine, toplumun geri bilincine karşı verdikleri mücadele ve bunun devrimci bir mücadele olması gerektiği konusunda anlatımları, karşılıklı tartışmaları, her sorunu ve çözümü tüm doğallığıyla anlatıyordu bize.

Songül Yücel'in kadının toplumlar tarihindeki yerini, 8 Mart'ın ortaya çıkışını anlatmasının ardından sözü alan Fadime anamız, Tekirdağ F Tipi'nden yeni tahliye olan Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışanı Barış Cengiz'in anası Selvi anayı örnek göstererek konuşmaya başladı. Bunca yıldan sonra eşine karşı kendisini ve çocuğunu savunmak için karşı çıkan, hatta onu kadın etkinliğine bile getirmeyi başaran Selvi ana için, "Böyle kadının eli de öpülür, ayağı da. Bu kadın mücadele ediyor. Kocasını da buraya getiriyor. Bunun için Barış'ın annesine bir alkış istiyorum" diye başladı sözlerine. "Kadınlarımız güçlü olsunlar ve ezilmesinler" dedi. Anaların şakalarla kanışık sohbetleri, bizlere kadınların yaşamda birer ana ve emekçi olarak ne kadar önemli bir yer tuttuğunu, buna rağmen ne kadar bastırıldıklarını ve ezildiklerini anlatmaya

yetiyordu. Bu sözlerin ardından söze giren Vefa Serdar, tüm erkekler adına kadınlardan, 4 bin yıllık ezilmişlikleri, sömürülmüşlükleri için özür diledi. Kadın sınıf kardeşlerinin, erkek sınıf kardeşlerini affetmelerini istedi.

Verdiğimiz kısa arada, erkek arkadaşlarımız, Sarıgazi esnafının ve söyleşimize katılan emekçi kadınların hazırladıkları yiyeceklerle birlikte çay ikram ettiler. O gün erkek arkadaşlarımız bize söyleşi boyunca hiç iş yaptırmadılar ve tüm hazırlıkları, servis işlerini kendileri gönüllü olarak üstlendiler. Ve kadın öğrenciler de bizlere kadın konulu bir şiir okudular. Ardından bizleri hiç yalnız bırakmayan dostlarımız Emeğe Ezgi Müzik Grubu'nun ezgilerini dinledik. Canlı müziği duyunca yerinde duramayan en genç konuklarımız, Saz Kursumuzun öğrencileri, hemen bağlamaları alıp geldiler ve bizlere çok hoş halk türkülerini dinlettiler. Özellikle de daha sahneye gelir gelmez sol yumruğunu kaldırıp Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlayarak kadınları selamlamaları görülmeye değerdi.

Emekçi kadınlarının kurtulmasının bu sistemde mümkün olmayacağını ve sosyalizm için mücadele edilmesi gerektiğinde hemfikir olduğumuz söyleşimiz, şiir ve müziklerle daha canlı bir şekilde sonlandı. Bu küçük etkinliğimizin sonunda, emekçi kadınları 8 Mart'ta Taksim'de olmaya çağırıp, EKA'nın hazırladığı kadın broşürlerinden dağıtarak vedalaştık.

Sarıgazi'den EKA'lı Kadınlar

İKİTELLİ AYIŞIĞI EKİN SANAT DERNEĞİNDE 8 MART ETKİNLİĞİ

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde gerçekleştirdiğimiz "Emekçi Kadınlarla Buluşuyoruz" etkinliği, 4 Mart Pazar günü saat 13.00'te başladı. Sadece kadın emekçilerin katıldığı etkinliğimiz, önce herkesin kısaca kendisini anlatması ve konuşmasıyla başladı. Ardından 8 Mart'ın tarihçesi ve tarih boyu yaşadığımız ezilmişliğe değinildi. Sonrasında söyleşimiz 8 Mart'ın neden tüm kadınların olmadığı; neden emekçi kadınların kurtuluşunun sosyalizmde olduğu üzerinden sürdü.

Zaman zaman etkinliğe katılan Kürt analarımız söz aldılar ve yaşadıkları sorunlara değindiler. Şimdi artık eskisi gibi olmadığını, aile içinde de birçok şeyi aştıklarını, erkeklerin yani eşlerinin kendilerini ezmediğinden, ezemediğinden bahsettiler. Çocukları olan analar onların gelecekleri için duydukları kaygıları paylaştılar. Kürt emekçi kadınların sorduğu politik ve derin sorularla söyleşimiz daha bir anlamlı oldu. Söyleşimiz sırasında Devrimci İşçi Komitelerinden gelen karanfiller ve 8 Mart kutlamalarının ardından alkışlar geldi.

Söyleşimizi baştan sona dinleyen küçük arkadaşımız Aycan'ın "bence bütün suç erkeklerde boşanmak lazım onlardan" demesiyle kahkahalar yükseldi. Aycan'ın fikri üzerinden açılan feminizm konusunda da feminizm mahkum edildi. Sorunun kadın-erkek sorunu değil, sınıfsal olduğu anlatıldı.

Etkinlik günü bize hiç iş yaptırmayan DİK'li erkek arkadaşlarımız tüm servisleri kendileri yaptılar. Pratikte EKA'yı sahiplendiklerini çok güzel gösterdiler.

İkitelli'den EKA'lı Kadınlar

"Yıllarca Sustum Şimdi Ne Anlatayım ki?"

8 Mart 1957 yılında Newyork'lu dokuma işçisi kadınların 8 saatlik iş-günü ve erkek işçilerle aynı koşullarda çalışma talebiyle başlattıkları grevde, 129 kadın işçi fabrikanın kundaklanması sonucu diri diri yakıldılar. Kadın işçilerin çığlıkları hala kulaklarımızda. 1910 yılında Clara Zetkin, II. Enternasyonel'de, 8 Mart'ın dünya emekçi kadınlarına armağan edilmesini önerdi. Salondakiler de bu öneriyi ayakta alkışlayarak kabul ettiler. O günden bu güne 8 Mart hep, Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Savaş ve Mücadele Günü olarak anılmaya devam etti.

Bizler de, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde, Emekçi Kadınlar (EKA)'nın düzenlediği bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğin öncesinde afişler yapıldı, davetiyeler bastırıldı, bildiriler dağıtıldı. Yoğun bir çalışma yürüttüğümüz etkinlik, 4 Mart Pazar günü saat 16:00'da başladı. Etkinlikte, katılanların getirdiği yiyeceklerden bir stand kurduk.

Etkinlik ilk olarak Ayışığı Ekin Sanat Merkezi emekçisinin yaptığı bir açılış konuşmasıyla başladı. Ardından EKA adına katılan Aysun Güven, şiirsel bir anlatımla 8 Mart'ın tarihçesini konuklarımıza anlattı. Bu sunumdan sonra kadınların toplumdaki yeri ve konumuna dair konuşmasına devam etti. Sunumunda, Sanat Merkezimize ismini verdiğimiz kadife sesli yoldaşımız Ölüm Orucu savaşçısı Aysun Bozdoğan'ın günlüğünden 8 Mart'a dair yazdığı notları da okuyan konuşmacı

arkadaşımız, "bugün daha çok siz konuşmalısınız, söz almalısınız" diyerek kadınları yanına çağırıldı. İlk sözü yine, EKA'lı bir kadın aldı. Ve kadınların örgütlenmesi gerektiğini söyleyerek, kapitalist top-

lumda kadının iki kere ezildiğini, bunun çözüm yollarını ve yaşam içerisinde yaşadığı deneyimleri de aktararak sözlerini tamamladı.

EKA'lı arkadaşın ardından kadınlar teker teker söz almaya başladı. Tekstil işçisi bir kadın, tekstil ortamının yozlaştırıcılığını anlattı. Ev kadını bir kadın; kadınların daha çok geri bir düzeyde olduğuna değindi. Yine ev kadınlarının sohbetlerini anlattı. Eşinden dayak yiyen bir kadının, "iyi ki eşim beni biraz dövdü de düzeldim biraz" dediğini bile anlattı. Bu örnekleri, ev kadınlarının ne kadar geri düzeyde olduğunu göstermek için verdi.

Bu şekilde bir çok kadının söz aldığı etkinlikte, en çok etkilendiğimiz, bir arkadaşın yanında annesini getirmesi ve onun söz alarak kürsüye çıktığında söylediği şeylerdi. Kadının ezilmesini daha net bir şekilde gösterdi. Anamızın konuşmaya başlamadan önce, "çok heyecanlıyım, ben 55 yaşında bir kadıncım, ilk defa böyle bir yerde konuşuyorum. Yıllarca sustum. Şimdi ne anlatayım ki" demesi ve insanların böyle kurumlara gelmeye korktuklarını, kendisinin de ilk geldiğinde korktuğunu, şimdi ise korkulacak bir şey olmadığını, kadınların da böyle devrimci kurumlardan çekindiklerini belirtti. Böyle kadınların teker teker çıkıp söz alması ve etkinliğe katılan erkek arkadaşların, pür dikkat kadınları dinlemesi de akla şunu getirdi. "Yıllarca

biz sizi dinledik, şimdi siz bizi dinleyin" düşüncesi yarattı. Bu söyleşi bölümünden sonra, etkinliğe 15 dakika ara verildi. İnsanlar hem yemeklerini yeyip hem de birbiriyle kaynaşma şansı buldular. İçeride kadınların kendi aralarında sohbetleri devam etti...

Etkinliğin ikinci bölümünde, müzik gruplarının yer aldığı bölümdü. İlk olarak sahneye Ayışığı'nda bağlama dersleri veren hocamız, bizi yalnız bırakmayan Ayhan ve Türkan ikilisi sahneye çıktı. Gözlerinden heyecanlarını sezinebiliyorduk...

Ardından Gazi Mahallesi'nde çalışmalarını yürüten ve daha önce de etkinliklerimize katılan Grup Berf sahneye çıktı. Grup Berf, Zazaca ve halay parçalarıyla kitleyi coşturdu. Grup Berf'in ardından sahneye Mahsuni Seçer Müzik Evi öğrencilerinden dört küçük arkadaş, bağlamalarıyla çıktılar. Küçük sanatçılar, tertipleri, düzenleri ve performanslarıyla gelen herkesi çok etkiledi. İlk söyledikleri parça, Ruhi Su'nun "Benim Kâbem Emektir" parçasıydı. İki parça söyleyerek programlarını bitiren genç arkadaşlar, halkın kültürünü tanıyarak büyüyecek ve gelecekte insanlık için büyük şeyler yapacaktır.

Etkinliğin son bölümünde, etkinliğe katılan müzik gruplarının da hocası olan Mahsuni Seçer hocamız, eğitim verdiği müzik evinin üst grubundaki öğrencileriyle bir parça çalıp söylediler. İnsanların büyük ilgiyle dinledikleri müzik gruplarının programı bittikten sonra EKA'lı arkadaşımız, söyleyeceği son sözleri de söyleyerek, 8 Mart'ta Taksim'de yapılacak olan Emekçi Kadın Yürüyüşü'ne çağrı yaparak etkinliği sonlandırdı. Gelen konuklar salona geçtiklerinde, genç bir arkadaşımız kadınlara bir şiirle seslendi: "Artık ne elma var öykülerinizde ne de havva" diyerek şiirini okudu ve etkinliğimiz burada sonlandırıldı.

**Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi
Emekçisi**

EMEKÇİ KADINLAR DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

Her sene olduğu gibi bu sene de burjuvazi 8 Mart Emekçi Kadınlar Gününün i-çini boşaltarak bu günü "Kadınlar günü" yapmaya çabalarken buna çanak tutan feminist hareket ve onun peşinden sürüklenen sosyal reformist hareketle, 8 Mart'ın Emekçi Kadınların Savaş günü olduğunda ısrar eden devrimci yapılar arasında İzmir'de de doğal bir ayrışma yaşandı. İçinde bizlerin de bulunduğu ortak platform bu sene 8 Mart'ı 11 Mart Pazar günü Bornova Meydanında yapılan mitingle kutladı.

Bazı eksik ve geri yanlarına rağmen eylem komitesinin içinde yer alarak olması gereken devrimci eylemin örgütlenmesinde önemli bir rol oynadık. Hatta pratik çalışmalar açısından yine bir çok işi biz yapmak zorunda kaldık.

Biz Mücadele Birliği Platformu olarak, bu eylem için çok öncesinden çalışmalarımıza başladık; bir yandan kendi bastırduğumuz afişlerin, bildirilerin çalışmasını yaparken diğer taraftan da ortak eylemin örgütlenmesi işlerine yoğun çaba harcadık. Uzun süre öncesinden çevremizde bulunan herkesle 8 Mart üzerine uzun uzun sohbetler edip bu günün neden kavga günü olduğunu ve neden bu eyleme katılmanın bir zorunluluk olduğunu anlattık, tartıştık, sonunda anlaştık.

Miting gününe kadar İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde çok yoğun ve keyifli bir çalışma vardı. Bu çalışmaların bir çoğunu bizzat Emekçi Kadın yoldaşlarımız gerçekleştirdi. Erkek yoldaşlarımız da onlara

ellerinden gelen tüm desteği sundular. Pankartın hazırlanmasından sloganların yazılmasına hemen hemen her şey emekçi kadın yoldaşlarımızın ve çevremizdeki işçi-emekçi-öğrenci kadın arkadaşlarımızın emekleriyle gerçekleşti. İlk olarak pankart belirlendi ve emekçi kadın yoldaşlarımız "büyük bir titizlikle" pankartın yazımına başladılar. Burada erkek yoldaşlarımız bir hatalarını da fark etmiş oluyordu. Aşlında olmaması gereken bir şey. Pankart yazılmasına başladığında fark ettik ki kadın yoldaşlarımız daha önce hiç pankart yazmamıştı. Bu tip pratik ve kafalarımızda zor diye düşündüğümüz bütün işleri bugüne kadar hep erkek yoldaşlarımız yüklemişti. Belki de erkek yoldaşlar "kadın yoldaşlarımız bunu yapamaz" diye yanlış bir düşünce içindeydiler. Neyse ki bu pratik çalışma içinde bu bakış açımızın çok yanlış olduğunu öğrendik. Oyle ki kadın yoldaşlarımızın hazırladığı pankartlar dövizler vs. bugüne kadar yapılan en güzel pankart ve dövizler olmuştu. Pankartımızda "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek Mücadele Birliği" yazısı ve Aysun yoldaşın, Rosa'nın, Sema Yüce'nin ve zafer işareti yapan bir Kürt Ana'nın resmi bulunuyordu.

Dövizlerimizde ise 8 Martları yaratan ve geliştiren Kadınların Aysun, Sibel ve Aynil yoldaşın, Zeynep Kınacı'nın resimleriyle, "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Savaş Günü", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" yazılan bulunuyordu.

Eylemin Yapılacağı 11 Mart Pazar günü tüm hazırlıklarımız tamamlanmış halde, Sanat Merkezinde toplanmaya başladık. Sabah çok erken saatte Sanat Merkezimizi açtık ve son detayları halletmeye başladık. Saat 11.00'e doğru artık insanlar gelmeye başladı. Tabi ki ilk gelenler bu günün gerçek sahibi olan kadın yoldaşlarımız ve arkadaşlarımızıydı. Eylem saatine yaklaştıkça tüm yoldaşların coşkusu ve heyecanı artmaya başlıyordu. Her şey hazır. Bizleri mutlu eden bir gelişme daha vardı. Küçük bir temizlik şirketinin sahibi olan emekçi bir kadın okurumuz birlikte çalıştığı işçilerle birlikte eyleme katılmak için Sanat Merkezine geldiler. Beklenen son arkadaşlarımız da geldikten ve son hazırlıklar yaptıktan sonra son hatırlatmaları yaparak ve bir yoldaşın "Bugün emekçi kadınların kavga günü, savaş günü. Bugün burjuvazinin dediği gibi, emekçi kadınlar aciz, güçsüz, korunmaya muhtaç insanlar değil. Devrimci safalarda örgütlendiklerinde, eyleme geçtiklerinde dünyayı değiştirecek güce sahip olduklarını dosta düşmana gösterelim" şeklindeki konuşmasından sonra Bornova'ya doğru hareket ettik.

Yürüyüşün başlayacağı Bornova Stadyumunun önüne gittiğimizde kortejimizi oluşturup sloganlarımızı atmaya başladık. Kortejimizi oluşturduğumuzda devrimin ve Leninist Parti'nin gelişimini somut biçimde

bir kez daha görüyorduk. Genel olarak miting katılım beklenenden altında olmasına rağmen bizim açımızdan nispeten iyi bir katılım vardı ve kortejimizdeki yoldaşlarımızın coşkusu devrime olan inancı gözler önüne sermeye yetiyordu.

Yürüyüşün başlaması için beklerken ve sloganlarımızı haykırırken bir başka sevindirici olay daha yaşanıyordu. Çok kısa bir süre önce açılmış ve henüz yolun daha çok başında olmasına rağmen Kemalpaşa Mart İşçi Kültür Merkezi Korteji, üzerinde Mart İşçi Kültür Merkezi yazan pankartı, Türkçe ve Kürtçe hazırlanmış dövizleriyle yolun karşısından sloganlar atarak bize doğru ilerliyordu. Tüm çevrelerin meraklı ve bizim coşkulu bakışlarımız eşliğinde Mart İşçi Kültür Merkezi kortej sırasında yerini aldığı sloganlarımız 2 kat daha güçlü atılıyordu.

Bornova Stadyumunun önünde bir süre toplanmayı bekledikten sonra yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca Mart İşçi Kültür Merkezi ve Mücadele Birliği Platformu kortejleri ortak slogan attılar.

Sloganlar arasında "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Kadın Erkek El Ele Yürüyoruz Devrimle", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Her gün 8 Mart Her Gün Kavga", "Yaşasın Türk ve Kürt Kadınlarının Mücadele Birliği", "Yaşasın 8 Mart, Biji Heşte Adare", "Emekçi Kadınlar Zindanda Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Aysun Yoldaş Yaşıyor, Sibel Yoldaş Yaşıyor, Aynil Yoldaş Yaşıyor, Emekçi Kadınlar Savaşıyor" sloganları atıldı.

Miting alanına gelindiğinde açılış konuşması yapıldı hemen ardından saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşundan hemen sonra şiirler okundu ve şiirlerden sonra da Ayışığı Tiyatro Grubu, Alman kadın devrimci Ulrike Mainhof'un hücrede canlandırıldığı oyunu sergiledi. Oyundan hemen önce tiyatro grubu adına grupta yer alan kadın işçi yoldaşımız tüm emekçi kadınlara seslenerek "Emekçi kadınlar bugüne kadar hep devrimimizin destekçisi oldular. Ancak emperyalist kapitalist sistemde sorunları ve sıkıntıları öylesine büyümüştür ki bu yarıdancı rolünden devrimin örgütleyici rolüne geçmesi bir zorunluluktur. Emekçi kadınlar işçi sınıfıyla birlikte ön saflarda yer almaldır" şeklindeki konuşmasından sonra oyuncu geçildi.

Ayışığı Tiyatro Grubu'nun oyunu izleyenler tarafından büyük beğeni topladı. Tiyatro grubunun ardından müzik grupları sahne aldı. Miting alanında yeniden sloganlarımızı haykırдық. Mitingde ilimizi çeken bir diğer konu ise, mitingin düzenleyicileri arasında bulunan bazı siyasi grupların daha miting bitmeden pankartlarını toplayıp alanı terk etmesi idi.

Biz Mücadele Birliği Platformu olarak miting bitene kadar pankartımızla miting alanında yer aldık ve sloganlarımızı atmaya 8 Martın emekçi kadınların savaş günü olduğunu haykırmaya devam ettik. Bu arada diğer grupların müzik eşliğinde halaylar çekmesinin ardından miting sona erdi biz de pankartımızı toplayıp çıkışa doğru "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganımızı atarak eylemi bitirdik.

İZMİR Mücadele Birliği Platformu

EMEKÇİ KADINLAR DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

8 Mart'ı yaratanlardan, Claralardan, Rosalardan Aysunlara, Zilanlara emekçi kadın mücadelesi devam ediyor. Her geçen gün kendi sonuna doğru hızla ilerleyen sermaye sınıfı, kadının özgürleşme mücadelesinde ve yaşamında katliamlarla, tecavüzlerle kadının ezilmişliğini daha da arttırıyor. Emekçi kadın mücadelesinin başlangıç noktası olan 1857'de Newyork'ta Dokuma Fabrikasında kadın işçilerin başlattığı mücadele 100'ün üzerinde emekçi kadının yanarak meşale gibi yol gösterici olması, bugün kadının mücadelesinde yüzyılda geçse ışık tutuyor.

Dünyanın her yanında mücadele olarak kutlanan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bu topraklarda da kapitalizme duyulan büyük öfke ve nefretle kuşanan renklere bürünen Kürt'ü, Türk'ü, Ermeni'si, tüm emekçi kadınlarca kutlanıyor. Emekçi kadınlar Mart ayı başladığı günden beri alanları dolduruyorlar. Zılgıtlar hep bir ağızdan çekiliyor.

Bunlardan biri olan Adana Emekçi Kadın Platformu, 4 Mart'ta miting düzenledi. Yapılan mitingde düzenleyici olarak bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak yer aldık. Yapılacak miting için Afiş ve bildirimler yapıldı. 4 Mart Pazar günü, buluşma noktası olan İnönü parkında yerimizi aldık. Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan'ın resimlerinin olduğu "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek" yazılı, Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızı Kürt kadınlarının yöresel kıyafetini giyen kadınlarımız taşıdı. Arkasında "30. Yılında 1 Mayıs Alanı Taksim'e" yazılı pankartı da açarak sloganlarımızla yürüyüşe başladık. Ellerimizdeki kızıl bayraklar ve "Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı", "Kadın Erkek Elele Yürüyoruz Devrime", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı dövizlerle miting alanı olan Uğur Mumcu

Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden, Emekçi Kadınlar Özgürleşemez", "Dısa Dısa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "Kadın Erkek Elele Yürüyor Devrime", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" sloganlarıyla yürüdük.

Yürüyüş sırasında çevredeki binalardan ve yollardaki insanlardan alkışlarla destek geldi. Uğur Mumcu Meydanı'na geldiğimizde platformdaki sunucu "30. Yılında 1 Mayıs Alanına, Taksim'e davet eden ve Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek diyen Mücadele Birliği Platformu" diyerek bizleri alana davet etti. Alanda yerimizi aldıktan sonra da sloganlarımızı atmaya devam ettik. Tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Kadın platformunun hazırladığı bildirinin okunmasının ardından TAYAD'lı analar adına

TAYAD'lı bir kadın konuşma yaptı.

Mitingde Antep Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi sahneyi aldı. Yaklaşık bir saat boyunca kitleyi ezgileriyle, marşlarıyla coşturan Denize Ezgi büyük ilgi topladı. Denize Ezgi, yaptığı konuşmada "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Newyork'ta yakılarak öldürülen 100'ün üzerindeki emekçi kadın işçisiyle ve ardından 2. Enternasyonel'de Clara Zetkin'in önerisiyle tüm dünyada mücadele günü olmuştur..." dedi. Denize Ezgi'nin yeni bir üretimi olan "Söz Veriyoruz" marşının yarattığı coşku ile tüm yumruklar havada iken miting sona erdi. Miting alanından son olarak biz ayrıldık ve mitingin başlama noktası olan İnönü Parkına kadar cadde boyunca sloganlarımızı ve marşlarımızı büyük bir coşkuyla haykırdık.

**EMEKÇİ KADINLAR
DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!**

**YAŞASIN 8 MART
DÜNYA EMEKÇİ
KADINLAR GÜNÜ!**

**KADIN ERKEK EL ELE
YÜRÜYORUZ DEVİRİME!**

**Adana - Antep
Mücadele Birliği Platformu**

BESNİ'DE 8 MART ETKİNLİĞİ

Kadın;
Sırtında bebesi, soğuğa ve yorunluğa inat sürüsünün önünde durabilen kavgadır.

Kadın;
Yayla kokulu teni, kımalı eliyle sırtında biten dayaktır.

Kadın;
Çıplak ayakla ateşte yürümektir, acısını ayaklarında değil, yüreğinin nasır tutmuşluğunda hissetmektir.

Kadın;
Susturulmuş diliyle söylenecek ağıttır...

Besni'de üniversiteli öğrenciler olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği düzenledik. 8 Mart Perşembe günü Eğitim-Sen'in salonunda yapılan etkinlik beklenenin üzerinde bir katılımı gerçekleşti. Kadınların yoğun olduğu etkinliğe 100'ü aşkın kişi katıldı. 18:30'da başlayan etkinlik, Newyork'ta ölümsüzleşen işçi kadınlar nezdinde tüm dünyada ölümsüzleşmiş devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından öğrencilerin hazırladığı 8 Mart ve Emekçi Kadınlar ile ilgili şiirler okundu. Bir üniversite öğrencisinin hazırladığı söyleşi ile ilkel dönemden günümüze kadının ezilmişliğini mizahi bir dille anlatıldı. 8 Mart'ın tarihi ve kadına yapılan sömürü anlatılarak, kapitalist sistemin bu tarihin içini boşaltıp, sadece kadınlar günü olarak kutlanmasını dayatmasına dikkat çekildi ve "emekçi kadın" vurgusunun önemini anlatan bir yazı okundu.

Ardından Antep Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi sahneyi aldı. Grup Denize Ezgi, söylediği ezgiler ve marşlarla yoğun beğeni aldı. Denize Ezgi, Mart ayının ayaklanma ve isyan ayı olduğunu belirterek 8 Mart'tan, 13 Mart'tan, 12 Mart'tan, 21 Mart

Newroz'dan bahsetti. Yanı sıra 1 Mayıs'ın yaklaştığını, Taksim'de 1977 1 Mayıs'ında yapılan katliamda 34 işçinin ölümsüzleştiğini anlatarak katliamın 30. yılında tüm işçi ve emekçileri Taksim Meydanı'na davet eden bir konuşma yaptı. Ardından grup kendi besteleri olan "Taksim Sore, Sor Bijime" (Taksim Kızıldır, Kızıl Kalacak) dedikleri Kürtçe 1 Mayıs Marşını seslendirdi. Denize Ezgi'nin söylediği halay ezgiyle etkinlik son buldu.

Besni'de ilk kez yapılan bu etkinliğin heyecanı ve coşkusıyla insanlara sanat yoluyla ulaşarak kapitalizmin dayattığı yozluğa karşı bir hamle yapmış olmanın gururuyla bundan sonra da bu tür etkinlikleri sürdürme kararını aldık.

Kadın;
Newroz ateşinin çoğalan alevidir.
Kadın;
Halkların zafer çığılığı, tüm renklerini giyinmiş zılgıttır.
Kadın;
Serpil kokulu çocuk gülüşlerinde bedenini açığa yatırandır. Kadın;
18 yaşında ilmik ucunda sallanan Partizan Tanya'dır.
Kadın;
Mavzer omzunda, bebe emziren Nataşa'dır.
Kadın;
8 Mart'ta meşale gibi yanan dokuma işçileridir.
Kadınlar, kadınlar, kadınlar...
Yalnızlıkları en acımasız tarihlerden kalma, yürekleri birer kan pusulası.
Gözleri aydınlıkların ışığı.
Pusuluları güneşe, yürekleri umuda çıkar.
Çünkü hepsi birer umut yolcusu.

Besni Mücadele Birliği

Kadın;
Sefaletini herkesten habersiz, dört duvarıyla paylaşan gururdur.

ANTEP KADIN PLATFORMUNDAN KARANFİL EYLEMİ

Antep Kadın Platformu 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü basın açıklaması, panel, karanfil ve bildiri dağıtımı ile karşıladı. Bu aktivitelerin ilki olan karanfil dağıtımı eylemi, 8 Mart Perşembe günü Balıklı Parkı'nda saat 12:30 da buluşularak gerçekleştirildi; önce Park içerisindeki kadınlara karanfil verildi. Daha sonra Gaziler Caddesi'nde yürüyerek karanfiller dağıtıldı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak kadın platformuna destek verdik. Yapılan karanfil dağıtımı eyleminde Gaziler Caddesi'nde sesli ajitasyon konuşmalarıyla Newyork'ta yakılan kadın işçilerden bahsettik; daha sonra sık sık "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" denilerek tüm işçi-emekçi kadınlar yüksek sesle örgütlü mücadeleye çağıldı. □

“ONLARIN KABUSUYUZ”

25 Şubat sabahı herkes, sanki kültür merkezinin ilk açılışymış gibi sevinçliydi. Çünkü öğrencilere yönelik, DÖB'lü arkadaşlarımızın hazırladıkları etkinliği gerçekleştirme günüydü. Belki bu heyecanın nedeni, büyük çoğunluğumuzun hazırlanıp sunumunda bulunduğu ilk etkinlik olmasıydı. Etkinliğin asıl amacı, eğitim sisteminin bozukluğu ve bizlere kaybettirdikleri, Kürt ve diğer ezilen, haksızlığa uğrayan işçi ve emekçi arkadaşlarımızın lisede, üniversitede ve ilk öğretimde karşılaştıkları zorlukları anlatmaydı; etkinliğimizde sinevizyon gösterimi, şiir dinletisi ve ve müzik grubumuzun yaptığı müzik dinletisi yer alıyordu.

İlk olarak Denizlerin idam anlarında, dar ağacına götürülürken bile yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymayan ve korkusuzca, pazarlıksızca haykırdıkları konuşmaların ardından arkadaşlarımızın hazırladıkları şiir dinletisini dinledik son olarak müzik grubumuzun sahne almasıyla etkinliğimiz son buldu.

İzleyici katılımı, beklediğimizin üstünde olunca bazı arkadaşlarımız etkinliği ayakta izlemek zorunda kaldılar. Gerek ayakta, gerekse oturanlardan etkinliğin sonuna kadar herhangi bir sıkıntı duyup yere oturan olmadı. Bu da demek oluyor ki gelenler amaçsız bir şekilde gelmemişti ve etkinlik ise sıradan konuları ele almıyordu. Etkinlikten sonra kitaplığımızın olan ilgi ve seyircilerin merakla sordukları sorulara cevap vermemiz ise ayrı bir mutluluktu.

Etkinlikten sonra izleyicilerle yaptığımız kısa röportajlarda ise “çok güzel, çok beğendik, okuldaki gereksiz şeylere karşılık böyle anlamlı etkinliklerin yapılması bizi çok mutlu etti, devamının gelmesi hepimizi sevindirir” türünden şeyler söylendi. Ayda bir yapılmasını isteyenler ve yeni yeni ufku açılanlar ise bizi çok sevindirdi. Bunlar ve daha bir sürü incelikleriyle geçen etkinliğimiz, gerçekte bir çok yeni arkadaşımız ve izleyen arkadaşlarımız için ilaç gibi geldi. Tabi her ilacın bir yan etkisi olduğu gibi etkinliğimizin yan etkisi ise okul idaresinin bazı öğretmenlerin ve sivil polislerin gösterdikleri psikolojik baskılar oldu.

Bütün idare, resmen tüm işlerini güçlerini, sözde eğitim-öğretim deyip

de asker yetiştirme ve başı boş işlerle uğraştırdıkları öğrencileri, okulu bırakıp DÖB'lü bir kaç arkadaşımızı takibe aldılar. Arkadaşlarımızın yaptıkları her şeyden haberdar oldukları halde, bunun karşılığında ellerinde herhangi somut bir şey olmadığı için bir şey yapamadılar. Fakat sonradan DÖB'lü bir arkadaşımızın okul dışındaki bir ağız sataşmasından dolayı disiplin kuruluna verilmesiyle bütün idareyi bir sevinç bir mutluluk kapladı ki bunu öğrenciler de fark ettiler.

DÖB'lü arkadaşımız “okul dışında olan bir şey, bence okulu ilgilendirmemeli” dedi, idare ise “yeni disiplin sistemi dışardaki olayları da ele alıyor” dedi. Nedense bu hep bizim için geçerli oluyor. DÖB'lü arkadaşımız “bundan habirim yok” dediğinde ise “bu senin sorunun dışardaki her şeyden, kültür merkezinden haberin var da bundan mı yok” demeleriyle, asıl amaçlarının ağız dalaşması değil de esrarın satıldığı, tabancayla okula girildiği, Kürtlerin burada yeri yoktur gibi haksızlıkların yapıldığı vb bir sürü vukuatı değil de, devrimci olmamız, at gözlüklerinden kurtulmuş haksızlığa göz yummayışımızın olduğu anlaşılıyordu.

Daha sonra bu DÖB'lü arkadaşımızın okuldan atılması kararını duyurdular. Buna karşılık, okulda en çalışkan, sözü geçen arkadaşlarımız, DÖB'lü arkadaşlarımızın bunu hak etmediğini ve haksızlığa uğradığından dolayı, “bizler de tastiknamelerimizi istiyoruz” demeleri, mücadele birliğini ve örgütlenmenin en güzel örneği olmakla beraber cezayı da ortadan kaldırdı.

Bunların yanı sıra öğretmenlerin gösterdikleri psikolojik baskılar ve polis takipleri ise cabası.

Sonuç olarak, yine de etkinliğimiz çok güzeldi. İnsanlara bir şeyler vermeye çalıştığımızdan dolayı çok mutluyduk. İdareye ve polise de bir şeyleri fark ettirdiğimizden dolayı çok mutluyduk.

Şunu fark ettik artık biz davamızla birliğimizle uyanmışlığımızla davaya olan sadakatimiz ve cesaretimizle onların kabusuyuz.

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

İZMİR-KEMALPAŞA DÖB

SAĞLIK EMEKÇİLERİNDEN ANKARA ÇIKARMASI

Tekelci sermaye toplumun bütün kesimlerini kendisine düşman ilan etti ve ekonomik, politik saldırılarına hız verdi. Sermayenin hedef tahtasına oturtulan sağlık emekçileri tepkilerini kitlesel bir şekilde Ankara sokaklarında gösterdi. İthal hekim yasaasının meclisten geri çekilmesine rağmen sağlık emekçileri Sıhhiye Meydanı'nda bir araya geldi.

12 Mart 2007 Pazar günü gerçekleşen eylem için emekçiler saat 09.30'dan itibaren tren garı önünde toplanmaya başladı. Bizler de pankartımızı açarak yürüyüşün başlamasını bekledik. Saat 11.00 civarı ise yürüyüş geçildi. Yürüyüş esnasında bizler de “Bütün İktidar Emegün Olacak” yazılı ve Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızla yürüyüşteki yerimizi aldık. Pankartımızın yanı sıra “Sağlık Emekçileri Yalnız Değildir”, “Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” yazılı dövizlerimizi de taşıdık. Yürüyüş boyunca ve miting alanında sık sık “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegün Olacak” “İktidar Dışında Her şey Hiçbir Şeydir”, “Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm”, “Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz”, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “30. Yılında 1 Mayıs'ta Taksim'e” sloganlarını haykırdık. Mücadele Birliği ve Önsöz dergilerimizin de satışlarının yapıldığı eylemde ayrıca eyleme gelen herkesin dikkatini çeken Hitit Heykeline “30. Yılında 1 Mayıs'ta Taksim'e” yazılı pankartımızı asarak binlerce kişiye “Katliamın 30. Yılında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e” çağrısında bulunduk.

Yapılan konuşmalardan sonra Suavi'nin de sahne aldığı miting çoşukluğu marşlar ve türkülerle sona erdi.

YAŞASIN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ BÜTÜN İKTİDAR EMEGÜN OLACAK

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

HALKLARIN MÜCADELE

Kısa zaman öncesine kadar emekli, şimdilerde ise özel görevli bir orgeneral "Türkiye'nin öncelikli hedefi Kürdistan'ın kurulmasını engellemek" sözleriyle açıklığı yaptı; arkasından Kara Kuvvetleri Komutanı, konuşmak için uygun yer diye seçtiği Diyarbakır'dan Kürt halkına ve devrimin toplumsal güçlerine tehditlerini savurdu; nihayet İstanbul Emniyet Müdürlüğü Newroz için "izin" başvurularını reddederken "2007 yılı kritik bir yıl" diyerek noktayı koydu.

Emekli edildikten sonra "özel görev"e çağrılacak kadar devlet katında muteber olan emekli orgeneralin açıklamasının devletin, en azından bir kısmının, görüşlerini yansıttığından kuşku duyulmamalı. Türkiye, Güney Kürdistan'da bir Kürdistan devletinin kurulmasını engellemek istiyor; ama bunu nasıl yapacak? Bu sorudan daha önemli bir soru daha var: Devlet bunu niye yapmak istiyor? Gerçekte kamuya açıkladıkları gibi asıl sorunları sadece "Güney"le mi? İşte bu sorunun yanıtını, İstanbul Emniyeti'nin gerekçelerinde ve Kara Kuvvetleri Komutanının tehdit dolu sözlerinde bulabiliriz. 2007 yılının sınıf savaşımı ve düzen açısından kritik bir yıl olduğunu biz değil, düzenin en tepesinde bulunan kurum ve kişiler söylüyor. Onlar bile düzenin durumunu böyle açıkladıktan sonra, düzen için böyle bir tehlike ya da durum yok demesi için kişinin iflah olmaz bir oportünist olması lazım.

Türkiye, bütün iç ve dış çelişkilerin üst üste bindiği, kesiştiği; olgunlaşmış keskinleştiği bir süreçten geçiyor. Ekonomik ve politik kriz, yani devrimci durum düzeni temellerinden sarsıyor. Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu tanımlamaya çalışırken Genelkurmay Başkanının 1919-1923'lere atıfta bulunması bir rastlantı ya da bir

dil sürçmesi değildir. Şüphesiz, devrimci durumun en önemli bileşeni Kürt halkının uzun yıllar boyunca sürdürmekte olduğu "özgürlük savaş"ıdır. Egemen güçler, bütün adımlarını genel olarak devrimci durum, özel olarak Kürt halkının özgürlük savaşında üzerinde yükselen toplumsal devrimin baskısı altında atıyorlar. Bu durumda, toplumsal devrimin bastırılmasını öncelikli ve temel hedef olarak ele almalarından doğal bir şey olmaz. Bütün çabalar, politikalar, planlar bu öncelikli hedefe bağlı şekilde ele alınıyor, düzenleniyor. Egemen sınıf açısından öncelikli hedefin bu şekilde belirlenmesinde bir sorun yok.

Ne var ki, sıra, toplumsal devrimin bastırılması için atılacak adımlara gelince egemen sınıf içindeki çelişki ve çatışmalar da gün yüzüne çıkıyor. Devletin kuruluşundan bu yana izlediği "resmi" politikalarda ısrar eden egemen sınıfın bir kesimi Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmanın bir yolu olarak Güney Kürdistan'ın işgali dahil, askeri zor ve bastırma yöntemlerinde diretirken bu politikanın Türkiye'nin konumunu içerde ve bölgede güçlendireceğini ileri sürmektedir. Güney Kürdistan'da kurulacak bir devletin K.Kürdistan'a örnek teşkil edeceği düşüncesi gerçekte bütün egemen sınıfın uykularını kaçırılmaktadır. Eski orgeneral, yeni "özel görevli"nin Kürdistan'ın kurulmasını Türkiye'nin öncelikli hedefi ilan etmesinin gerçek nedeni bu. Egemen sınıf bu hedefte anlaşmasına rağmen bunun nasıl yapılacağı konusunda derin bir ayrılık yaşamaktadır. Askeri yöntemler ve "resmi" politikalarda ısrar edenlerin aksine egemen sınıfın diğer kesimi bu yöntemlerden sonuç alınmayacağını düşünmektedir. Sorunun canalcı özelliği bu düşünce farklılığını şiddetli bir çatışmaya dönüştürmektedir.

Egemen sınıf arasındaki çatışmanın vardığı boyutları görebilmek için, artık şovenizm konusunda en koyu faşistlerle yandaş D.Baykal'ın sözlerini aktarmakta yarar var. Cumhurbaşkanlığı seçimi vesilesiyle açıklama yapan bu zat egemen sınıf arasındaki çatışmayı ve çatışmanın şiddetini şöyle tanımlıyor: "Adaylar arası bir yarış söz konusu değil .Devlet içinde belli kurumları etkisiz kılma, zaafa uğratma, elini kolunu bağlama amacıyla yönelik olduğu anlaşılan ilan edilmemiş bir kampanya götürülüyor. Aynı kaynaktan birbiri ardına belgeler yayınlanıyor. Bu belgelere daha önce Genelkurmay Başkanı ataması öncesinde tanık olmuştuk." Elbette bu çatışma yeni değil. Bu çatışmanın belirtileri çok daha önce süikastler, provokasyonlar, cinayetler vb. vb. şeklinde karşımıza çıkmıştı. Günümüzün geçmişten farkı, toplumsal devrimin eriştiği gücün bu çatışmayı çok daha derinleştirmiş olmasıdır.

Bu çatışmanın karşı devrim güçlerini zayıflatmak, güçten düşürmek gibi devrim yararına işleyen yönleri var. Fakat egemen güçler arasındaki çatışmadan bundan öte bir şey beklemek, işçi sınıfı ve emekçi halkları bu çatışmanın taraflarından birinin yanında yer almaya çağırarak devrimci hantelle aynı anlamdadır. Şu iki noktanın altını özellikle çizmek gerekiyor: Birincisi, Güney Kürdistan'a yönelik savaş ve işgalin başlaması durumunda egemen sınıf, kendi içindeki bütün çelişki ve çatışmaları bir tarafa bırakarak işgali destekleyecektir. İkincisi, egemen sınıf arasındaki farklılık devrimin bastırılmasına değil, bunun nasıl yapılacağına ilişkindir. Şu sıralar aralarında sürmekte olan tartışma ve çatışma, işgal safhasından önceki eğilimlerdir. Tekelci sermaye sınıfı, farklı eğilimlerin varlığının kendisini devrim karşısında zayıf düşürdüğünün

BİRLİĞİNİ GELİŞTİRELİM

farkındadır ve bu nedenle iki eğilimi uzlaştırma çabaları hızlanmıştır. Karşı devrim cephesi, devrim karşısında kendi birliğini sağlamaya çalışıyor.

İşçi sınıfı, emekçi halklar ve örgütlü devrimci güçler bu çatışmadan yararlanabilirler ve yararlanmalılar. Ama nasıl? Çatışmanın taraflarından birinin yanında yer alarak mı? Sosyal reformizm ve oportünizm, tarihi boyunca bu soruya "evet" yanıtını vererek devrimin toplumsal güçlerini burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışmıştır. Devrimci komünizm ise bu soruya "hayır" yanıtını vererek proletaryayı kendi bağımsız sınıf çizgisini izlemeye, o çizgide ilerlemeye çağırır. Söz konusu çatışmadan yararlanmanın yolu, devrim mücadelesini yükseltmektir. Sadece böylesi bir devrimci politika bir yandan proletaryayı devrimci hedeflerine yaklaştırırken öte yandan egemen sınıf arasındaki çelişki ve çatışmaları derinleştirerek devrimin işini kolaylaştırır. Bunun dışındaki her politika proletaryayı devrimci hedeflerinden uzaklaştırarak karşı devrimin işini kolaylaştıracaktır.

Dimyata Pirince Giderken...

Güney Kürdistan'a yönelik muhtemel bir askeri işgal hareketinin hedefi içerdeki toplumsal devrim ve devrimin birleşik güçleridir. Elbette hareketin "Güney"i hedefleyen bir yönü var ama bu, asıl neden ve hedefi teşkil etmemektedir. Son güncel gelişmeler de asıl hedefin kimler olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Newroz'un tüm Türkiye'de yasaklanması, baskı ve tutuklamaların artması, İstanbul Emniyeti'nin 'karar Emniyet Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığını aşan bir yerden geliyor" şeklindeki açıklaması, devletin nasıl bir politika izleyeceğine dair yeterli verileri ortaya koyuyor.

Yine de savaş ve işgal amaçlı

muhtemel bir askeri harekate mukadder ve kesin bir durummuş gibi bakmamak lazım. Her şeyden önce, böyle bir hareketin taraftarları dahi işgalin nereye gideceğini kestiremiyorlar. Bu belirsizlik onlarda korku ve endişeye yol açıyor. Geçtiğimiz günlerde basına sızan –sonradan yalanlansa da varlığı şüphe götürmeyen- MGK Genel Sekreterliği'nin Raporu bu korku ve endişelerle doluydu. İşte rapordan bir örnek: "Mevcut şartlara bakıldığında Kuzey Irak'ta kapsamlı bir askeri hareketin sakıncaları dikkate alınmalıdır. Büyük bir operasyon insani kayıplar ve ağır mali yük getirir. Uluslararası alanda sert tepkiler hareketin başarıya ulaşmasını güçleştirir. ABD'nin saplandığı batağın benzeri Türkiye için de olabilir."

Soğukkanlıca yapılmış bu tespitlerin doğruluğundan şüphe yok. Çünkü bir askeri işgali her şeyden önce ne dünya halkları ne de kendi halklarımız kabul edeceklerdir. Aksine, bir askeri işgal Türkiye ve dünya halklarını bu işgale karşı ayağa kaldırır. Savaşa gidenler, bu savaştan yorulmuş, güçten düşmüş, yıpranmış, moralini tüketmiş olarak geri dönerler. Ve en önemlisi, savaşın ağır yükünü çekecek olan emekçi halkların düzene ve devlete başkaldırı ruhu daha da güçlenecektir. Bütün bunların birleşik devrimci mücadeleyi güçlendireceğini tahmin etmek zor değil. MGK Genel Sekreterliği'nin dikkat çekmeye çalıştığı noktalar da bunlar zaten. Ancak bütün uyarılara, korku ve tereddütlere karşın devlet ve egemen sınıfın en azından bir kesiminin böyle bir girişimde bulunacağını hesaplamak gerekiyor. Zira, devrimin onlar üzerindeki baskısı o hale gelmiş ki, denge ve akıllarını kaybetmiş durumdadılar. Böyle bir dengesizlik içinde bulunanlardan her türlü çılgınca, vahşice girişimi beklemek gerek.

Savaş ve işgalin başlaması duru-

munda, egemen sınıfın amaçladığı sonuçların tam tersiyle karşılaşacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Devrimi bastırmak için girişilen savaş ve işgal, devrimin güçlenmesine neden olacak. Savaşın getireceği ekonomik yıkım, sefalet, acı ve gözyaşı altında ezilecek olan emekçi halklar, derin bir öfkeyle devrimci mücadeleye daha çok sarılacaklar. Böyle bir girişimin başarı şansı olmayacak. Kısacası, devrimi bastırmak için girişilecek bir savaş, devrimi güçlendiren, hızlandıran sonuçlara yol açacaktır.

Böyle bir durumda, devrimci proletarya "Halkların Mücadele Birliği" sloganını öne çıkararak Kürt halkının yanında yer almalıdır. "Başka bir ulus ezen bir ulus özgür olamaz". Devrimci marksizmin bu temel ilkesi devrimci proletaryanın da hareket noktasıdır. Devrimci proletarya, her şeyden önce kendi özgürlüğünü elde etmek için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kararlıca savunmayı bilmeli; bu politikanın bir devamı olarak Kürt halkıyla mücadele birliğini geliştirmelidir. Devrimci enternasyonal politika bunu gerektirir. Savaşın yaratacağı sonuçlardan burjuva iktidarı devirecek bir devrim gerçekleştirmek için yararlanmak... Proletaryanın devrimci sınıf çıkarlarına ve devrimci marksizme sadık olanların izleyecekleri tek devrimci politika budur.

Devrimi bastırmak için Japonya'ya savaş açan Rus Çarı, bu hareketiyle 1905 devrimine davetiye çıkarılmıştı. "Bizim Çarlar"ın benzer hareketinin benzer sonuçlar vermesini gerektiren nedenler yığınla bulunuyor. Bunun sayısız belirtisiyle karşı karşıyayız. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU EYLEMİNİN ETKİLERİ

TC devleti, politik tutsakları değerlerinden koparmak, devrim ve sosyalizm inancından alıkoymak için bir çok genel-geler yayınlamış, bu yolla devrimci yurtsever tutsaklara az-günca saldırlarla katliam gerçekleştirmiştir. Ancak tutsakların iradelerini kıramamış aksine devrimci tutsaklarda direniş ge-leneği biçimine dönüşen Ölüm Orucu, Açlık Grevi, rehin al-ma, sayım vermeme vb zindanda savaşıma cüretini geliştiri-miştir. Bu da komünist iradesinin teslim alınmamasının açık bir göstergesidir.

19 Aralık 2000 tarihi, Türkiye Kuzey Kürdistan ve dünya devrim mücadelesi için önemlidir. Emperyalizmin uşağı TC devleti, zindanları teslim alma işi emekçilerle olan bağını koparmanın kendi egemenliği için hayati önemde olduğu bi-linciyle, dünyada hiç görülmemiş bir biçimde bütün olanak-larıyla kallesçe saldırıya geçti. Buna tutsakların cevabı 4 gün 4 gece savaşılmak oldu. Yani devrimin iradesini yine kıramadı faşist devlet.

F tiplerine koyulduklarında bile savaşımlarını Ölüm Oru-cu eylemleriyle sürdürdüler... 6 koca yıl boyunca süren bu savaşıta, 600'ün üzerinde tutsak sakat kaldı ve 122 savaşıçı ö-lümsüzleşti. Nihayetinde Ölüm Orucu sonlandırıldı. Dünya

halkları Türkiyeli devrimci, komünist tutsakların devrim için, değerleri ve siyasi onurları için nasıl tereddüt etmeden ölümü yendiğini gördü. 1996 yılında Peru'da Japon rezidansını ba-sıp, burjuvazinin siyasi temsilcilerini rehin alan Marksist mili-tanlar nasıl ki bizlerde moral ve coşku yarattırlarsa, Ölüm Oru-cu eyleminin kararlılığı enternasyonal mücadele için o derece moral ve coşku yaratmıştır.

Ölüm Orucu eylemi süresince farklı fabrikadaki işçiler di-reniş veya grevlerde tutsakları örnek olarak Açlık Grevi yap-mışlardır; dışarıda mücadeleden geri durmuş unsurlarda da ileri atılmalarında önemli etkileri olmuştur. Zindanda ve dışa-rıda mücadelede sıçramaya neden olmuştur.

Bizim açımızdan baktığımızda; Murat, Sibel, Aysun yol-daşlarımızın kolektife ve yoldaşlara bağlılığı, devrime olan i-nançlarıyla savaşıp ölümsüzleşmeleri uluslararası proletarya-ya yüksek moral ve değer kazandırmıştır. Ölüm Orucu sava-şında ölümsüzleşenleri andıklarında, yoldaşlarımızın adını ve elbette ki kolektifin adını görecektir. Bizler için de, yoldaş-larımız birer kılavuz olacaklardır ve mücadelemizde hep yaşa-yacaklardır.

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

EULERİMİZE GİDEBİLME ÖZGÜRLÜĞÜ

Her akşam işten çıktığımızda, okul-dan çıktığımızda eve gitmek için otobüs kuyruklarında alıyoruz soluğu. Üşümü-şüz, günün yorgunluğu var üzerimizde. Eve gidip ısınmak, yemek hazırlamak, dinlenmek, sevdiğimizle zaman geçir-mek, bir sonraki gün yeniden işe, okula gidebilmek için güç toplamak ihtiyacın-dayız.

Haftalardır akşam işten, okuldan çık-tığımızda evlerimize gidemiyoruz. Ak-şam saatleri durakta beklediğimizde, ge-len otobüslerde hem aynı şeyi duyuyo-ruz: "Mahalleden geçmez".

Akşam işten, okuldan çıktığımızda evlerimize gidebilmek için uzunca bir yo-lu yürüyerek gitmek zorunda kalıyoruz. Kış günü bize bu ziyeti neden çekti-diklerini sorduğumuzda şoförlere aldığımız cevaplar değişik oluyor: "Yasak karde-şim", "İETT yasakladı giremeyiz", "olay-lar varmış giriş yasak", "Belediye karan, Mart ayı boyunca 18.30'dan sonra ma-hallege girmiyoruz".

Artık geleneksel hale geldi, emekçi

semtlerinde akşam saatle-rinde bir ey-lem yapıldı-ğında o böl-

gelere otobüs girmez. Polis ve jandarma-nın eylemlere müdahalesini engellemek amacıyla sokaklara ve caddelere kurulan barikatlar, zaten her tür araç girişine ka-palı oluyor. Ancak, uzunca bir süredir, o-tobüslerin mahallelere girmemesi için eylem falan olmasına gerek yok. Geçmiş yıllarda gerçekleştirilmiş olan ve geçtiği-miz hafta yurtsever hareketini gerçekleşt-irdiği otobüs yakma eylemleri de bunun gerekçesi olarak sunuluyor.

Maksadın üzüm yemek değil, bağcı-yı dövmek olduğunu hemen herkes ra-hatlıkla görebiliyor. Yıllar boyu devrimci-lere kucak açmış, yiğit komünist savaşıçı-lar yetiştirmiş olan bu emekçi mahallele-rinde yaşayan halk, bu yolla cezalandırıl-mak isteniyor. Maksud "otobüsleri yakıl-maktan kurtarmak" değil, emekçi halkı, kendi evlatlarıyla, devrimcilerle karşı karşıya getirmek, onlara sahip çıktığı i-çin cezalandırmak. Gaz bombası ve pan-zerlerle müdahale ettikleri emekçi semt-lerdeki eylemlerde evlerin içine, dükkan-ların içine gaz bombası atılması ve esna-

fın camlarının kırılması da bununla örtü-şen bir durum. Bununla hedefledikleri, emekçi halkın devrimcilere karşı çıkma-sı, eylemlere engel olmaya çalışması hatta ihbarcı konuma gelmesi.

Kendi tarihsel sürecini tamamladığı için güçsüz düşen burjuvazi, devrimi güç kullanarak ezmeyi başaramayınca, deği-şik yöntemlerini devreye soktu. Bunun bir parçası da, devrimci yapıların kayna-đını kesmek. Onu, içinden çıktığı emekçi halkla karşı karşıya getirmek. Gazi, 1 Mayıs ve Nurtepe'ye haftalardır otobüs vermeyerek "Siz devrimcilere yardım e-diyorsunuz, bu da sizin cezanız" diyor e-mekçi halka ve ulaşım hakkını gaspedi-yorlar; devrimcilerin eylemlerinin bedeli-ni emekçilere ödeterek emekçileri dev-rimcilerle karşı karşıya getiriyorlar.

Bu tür yoksul semtlerde yaşayan e-mekçiler, evlatlarına sahip çıkmaya de-vam ediyor. Akşamları evlerine giderken yaşadıkları sıkıntılara, camlarının kırıl-ması evlerinin gaza boğulmasına, biber gazı nedeniyle sokağa çıkamaz, camları-nı açamaz duruma gelmelerine rağmen emekçi halk, evlatlarını, devrimcileri bağrında saklamaya devam ediyor.

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

8 MART İÇİN AYIŞIĞI'NDA ZILGITLAR BİRLEŞTİ

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü söyleşisi yapıldı. 10 Mart Cumartesi günü saat 14:00 de başlayan söyleşide kadınlar yoğun bir ilgi ile salonu doldurdular. İlk önce sanat merkezi emekçisi bir arkadaşımız kadınlara kızıl çiçekler dağıttı. Kadınların gözlerinden okunuyordu böyle bir günde kızıl çiçeklerin coşkusu. Kadınlar ezilmişliklerini ve sömürülerini hep bir ağızdan paylaştılar. İlk önce 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihçesi anlatıldı. Daha sonra kapitalist sistemin kadını bir meta halinde kullandığına ve kadınların buna karşı örgütlü mücadele vermesi gerektiğine değinildi. Toplumlar tarihinden örneklerle anlatılarak "ilkel komünal toplumda kadın doğurganlığı ve fiziksel özelliklerinden kaynaklı doğayla özdeşleştirilerek bir tanrıca gibi görülüyordu. Ne zaman ki sınıflı topluma geçildi, özel mülkiyet kavramı ortaya çıktı, kadının ezilmişliği ve sömürüsü de başladı. Köleciler toplumda kadın sofraya konulmuş bir meta gibi köle sahiplerine sunuluyordu. Savaşçılara ödül olarak veriliyordu. Feodal dönemde kadın, bir hizmetkar olarak görülüyor ve bir erkek 5-6 kadınla evleniyordu. Kız çocuğu doğuran kadınların çocukları diri diri toprağa gömülüyordu. Kapitalist dönemde ise kadın bir meta gibi görülüyor, bunun yanı sıra kadının vücudu bereketi ve doğayı simgeler durumday-

ken, şimdi ise kadın çıplaklığı bir sömürü aracı olarak görülüyor. Kadının özgürleşmesinin örgütlü mücadele içinde olacağı ve tam anlamıyla kurtuluşun ancak sınıfların olmadığı bir toplumda mümkün olacağı" belirtildi. Söyleşide bütün kadınlar görüşlerini dile getirdiler. Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Grubu Denize Ezgi'nin söylediği ezgilere kadınlar eşlik ettiler ve kendileri de ezgiler söylediler. Denize Ezgi'nin söylediği halay parçalarıyla kadınlar hemen halaya tutuştu ve zilgit sesleri hiç susmayacak şekilde yankılandı. Ve bir emekçi kadın yaşadığı bu günü şöyle anlatıyor: "Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yapılacak etkinlikteyim. Televizyonlarda izlediğim ve diğer kurumlarda gördüğüm gibi bir etkinlik olacak. Ben yine de buradayım. Değişik ne olabilir ki? Yine erkekler çoğunlukta olacak, erkekler anlatacak kadınlar başlarını sallayarak onaylayacaklar. Yılda sadece bir günün bir saati kadınlar anlatılacak. Hiçbir sıcaklığı olmayan bir ortam ve güle, güle... Tabi ki böyle olmadı. Sanat Merkezi sıcak bir ortam, salon kadınlarla dolu. Benim yabancı olmadığım, benim diğer yarım olan kadınlarla dolu... Biz kadınlar bir de baktım ki sohbetteyiz. Eşini anlatıyor bir kadın Benim ki artık beni hiç dövmüyor. Geçmişte oldu tabi. Şimdi çok ilerledi eşim" (sohbette anladım ki aile şimdi örgütlü). Sohbetin en güzel yeri, bir erkek

arkadaş oradaki bütün kadınlara çiçek dağıtıyor. Arkadaş kucağında taşıyor alev kızılığındaki çiçekleri. Sohbet daha da güzelleşiyor çiçeklerle. Bütün kadınlar fikirlerini söyleyebildi. Hatta çocuklarıyla gelen annelerin 3-8 yaşlarındaki çocukları dahi konuşabili, fikir beyan edebildiler... Kadının kadın olduğu için değer gördüğü zamanlar da varmış. Çıkar çevreleri kadınları önce kadınlığından sonra insanlığından etti. Ne acı ve bizler hala bir çok olaya seyirci kalıyoruz. Sonlara doğru Denize Ezgi Müzik Grubu katıldı aramıza, Kürtçe, Türkçe marş ve halk ezgileriyle. Biz bütün kadınlar parçalara eşlik ediyoruz. Ağlayan ama gözyaşlarını saklamaya çalışan anneler var. Halaylar çekiliyor kocaman ve sıcak salonda. Kadınlar ağız birliği etmiş gibi zilgitler, zilgitler arka arkaya zilgitler. Saat 17.00'yi geçiyor kadınlar geliyor alkış ve zilgitlerle.

Söyleşimiz, kadınların bu birlikteliği daha sonra da mutlaka devam ettireceklerini vurgulandıktan sonra sona erdi.

Etkinliğimizin sonunda ise sıcak çaylanımızı yudumlarken herkesin yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi.

**EMEKCİ KADINLAR
DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK**

**KADIN ERKEK EL ELE
YÜRÜYOR DEVİRİME**

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

Adana Emekçi Kadınlar Platformu olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar

Gününde bir meşaleli yürüyüş gerçekleştirdik. Biz de Adana Mücadele Birliği Platformunu temsilen saat 18:00'da 5 Ocak Meydanı'nda meşalelerimizle hazır bulunduk. Meşalelerimizi yakarak ve pankartımızı açarak Çakmak Caddesi'nden İnönü Parkı'na doğru ortak sloganlarımızı haykırarak yürüyüşe geçtik. Yürüyüş işçi ve emekçilerin en yoğun olduğu saate ayarlanmıştı. Bizi gören işçi ve emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. İnönü Parkına geldiğimizde ortak hazırladığımız basın metni okundu. Eylem ortak sloganlarımızın atılmasıyla sona erdi.

**EMEKCİ KADINLAR DEVİRİMLE
ÖZGÜRLEŞECEK**

Adana Mücadele Birliği Platformu

1 2 Mart Gazi Ayaklanmasının bu sene 12. yılı. Bu sene de Gazi ayaklanma- sını çeşitli eylem ve etkinliklerle anılacak. Bu etkinliklerden bir tanesi Gazi Ayışı Ekin Sanat Merkezi'nde panel olarak gerçekleştirildi. 11 Mart'ta gerçekleştirilen "12 Mart'ın 12. Yılında Görev ve Sorumluluklarımız" adlı panelimiz saat 13:30'da gençlerin yoğun bir katılımıyla gerçekleşti.

Panelde genel olarak Gazi Ayaklanması, bu ayaklanmayı doğuran sebepler, çıkarılan dersler ve ne yapılmalı konuları üzerinde tartışılırken panele Mücadele Birliği Platformu adına katılan Vefa Serdar şunları söyledi: "12 Mart'ta biz cezaevindeydik. Ama şunu görebiliyorduk bu ayaklanma Leninistlerin öngörülerini doğruladı. Gazi'deki ayaklanma bazılarının dediği gibi sadece bir direniş değildi. Türkiye ve Kürdistan koşullarına uygun ve insanlar genel bir bahaneyle birlikte bir anda harekete geçti. Daha ilk anda hedef doğru saptanmıştı. Devlet soyut bir şeydir ama karakol orada onun somutlaşmış halidir. Her devrim genel bir bahaneye ihtiyaç duyar. Gazi'deki gelişen bu ayaklanma bunun kıvılcımı oldu. Orda hadi arkadaşlar karakola gidiyoruz çağrısıyla herkes harekete geçti. Bu aynı zamanda devletin halkın gözünde ne durumda olduğunu gösterir. (...) Gazi Ayaklanması duru gökyüzünde çakan bir şimşek değildi. Diyalektik bir bakış açısıyla biz böyle bir ayaklanma olabileceğini bekliyorduk ve bunları dergimizde de yazıyorduk. Bu sadece Gazi değil İstanbul'un herhangi bir emekçi semtinde de olabilirdi. (...) İç savaş keskinleşiyordu. Devlet bunu kendi lehine çevirmek, halkı, emekçileri sindirmek, gözdağı vermek için böyle bir şeye kalkıştı. Ama geri tepti, eğer halk sinseydi devlet başarılı olmuş olurdu ama bunun tam tersi bir durum oldu. Halk büyük bir tepki

"GAZİ AYAKLANMASI DURU GÖKYÜZÜNDE ÇAKAN BİR ŞİMŞEK DEĞİLDİ"

gösterdi, ayaklandı. (...) Gazi'de hazırlıksız yakalanıldı. Yeterince hazırlıklı değildik. İnsanların taşı saldırısından daha ileri bir saldırıya geçilseydi bu burada kalmazdı, daha ileri gidebilirdi. Önemli olan hazırlıklar ve örgütlülük düzeyi. Hazırlıksız girilen bir savaşın sonu bellidir. Hiç bir şey birbirinden bağımsız değildir." Vefa Serdar konuşmasına dinleyicilerden gelen sorulara verdiği cevaplarla devam etti. Devrimci durumun ne olduğu, devletin ne olduğu genişçe konuşuldu.

Konuşma esnasında karşılıklı sorularla ve paylaşımlarla tartışma zenginleşiyordu. Panele katılan Gazili bir kişi de şunları söyledi: "Devlet Gazi'yi gözden çıkarmıştır, halkı cezalandırıyor. Kaç gündür mahalle abluka altında. Bunu bilerek yapıyorlar, burada bir ayaklanma çıksa başka bir yere sızmasın diye, bunları önlemek ve gözdağı vermek için. Otobüsleri içeri bırakmıyor, gece gündüz kafamızda helikopter doluyor." Bunun üzerine söz alan Yılmaz Ekşi, Zaman Gazetesi'nde yayınlanmış olan bir habere dikkat çekti. Bu habere göre "Sivas Platformu" adı altında biraraya gelen AKP, CHP ve MHP'lilerin halka 12 Mart Anması'na katılmaları çağrısı yapıldığı söyleniyordu. Burjuvazinin her cepheden saldırılarını yoğunlaştırdığını söyleyen Ekşi, devletin alevi-sünni Kürt-Türk çatışması yaratmak istediğini böylece sınıf hareketini bölmeye çalıştığını vurguladı. Buna karşı devrimcilerin birlikte hareket etmesi gerektiğinin altını çizen Ekşi devletin aba altından sopa göstermesine karşı tüm Gazi halkının eyleme katılımını

ve gereken cevabı birlikte vermesi gerektiğini belirtti.

Panel karşılıklı konuşmalar ve tartışmalarla sürdü. Ardında ne yapılmalı, görev ve sorumluluklarımız neler konusu üzerinde konuşuldu ve panel 12 Mart'ta sokaklarda olma sözüyle sona erdi.

ÇAĞRI

Uluslararası proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında Taksim'deyiz.

1 Mayıs 1977 Katliamının 30. yılında da, katledilen 34 sınıf kardeşimizi anmak, katliamı lanetlemek, sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle sosyalizmin bayrağını yükseltmek için Taksim'deyiz.

Bu konuya ilişkin yapacağımız toplantıda sizleri aramızda görmek bizlere güç katacaktır.

Tarih: 25 Mart 2007-Pazar

Saat :18:00

Yer : Elektrik Mühendisleri Odası (EMO)-Askeri Müze Karşısı/Osmanbey

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!

Tarih 13 Mart 1982, yer İzmir Buca Zindanı. İşçi sınıfının komünist önderleri İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk darağacında düşmanı dize getirmenin gururuyla çıkıyorlardı sehpa-ya. Partinin kuruluşunu duyururken, faşistlerden hesap sorarken, Tarih direnişinde ve daha bir çoğunda barikattan barikata, eylemden eyleme koşarken, kuşandıkları devrime inanç ve partiye duyulan bağlılık. 1 Mayıs'ta çıkarıldıkları mahkeme salonunda mahkeme heyetini saygı duruşuna davet edebilecek kadar cüretli olmalarının sebebi de buydu. Yaptıkları eylemi hepsinin birden üstlenmesinin sebebi de devrime olan inanç ve partiye olan bağlılık. İşçi sınıfının kararlı duruşu, disiplini ve cesareti onlarda cisimleşiyordu. 13 Mart 1982'de darağaca çıkarken hepsinin yüzündeki gururlu ifade buradan geliyordu. Devrime olan inanç ve partiye duyulan bağlılık.

Tarih 13 Mart 2007, yani tam 25 sene sonrası. Yer Pınarbaşı Hacılar Kın Mezarlığı. Yoldaşları onlarla görüşmeye gidiyor. Üçü sabırsızlıkla yoldaşlarını bekliyorlar. Onlara devrimi taşıyacak, işçi sınıfına devrimin yolunu onların bıraktığı yerden göstermeye devam eden yoldaşlarını. Evet çakallar yine pusudaydı. Devrime olan inançla, devrime karşı duyulan sonsuz korku yeniden karşı karşıya gelecek tam 25 sene sonra, yeniden.

Evet tam 25 sene sonra yeniden yoldaşlarımızla buluştuk. Her eylem alanında, her mitingde, her işçi sohbetinde olduğu gibi yine onlarlayız. Bu sefer biz onların yanındayız. Daha mezarlığa girmeden tam 12 araçla gelmiş sivil polisleri

gördük. Yakınlaşınca fark ettik ki, İzmir'de bildiğimiz gördüğümüz ne kadar sivil polis şefi varsa oradaydı. Bizi bekliyorlardı belli ki. Hiç tereddüt etmedik girmekte. Yoldaşlarımızın 1 Mayıs'ta çıkarıldıkları mahkemede yaptıkları gibi dimdik gittik düşmanın üstüne. Durmadan mezarlara doğru yöneldik. Polislerden birisi hemen önümüzü kesip kimliklerimizi sordu. Biz de asıl siz kimsiniz ki bize kimlik soruyorsunuz dedik. Kimliklerini gösterdiler. Hepimiz hazırduk bekledikleri cevabı vermeye, gözlerimiz mezarlıkta buluşacağımız diğer yoldaşlarımızı aradı. Göremeyince acaba alındılar mı diye düşündük. Amaçları bizi oyalamak, üzerimizde baskı kurmak bizi yolumuzdan çevirmektir. Hiç çekinmedik, onlara bu fırsatı vermeyecektik. Bir süre bekletildikten sonra kimliklerimizi aldık ve hemen pankartımızı açarak düşmanın yüzüne yüzüne haykırdık; "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Devrime". Mezarlığın girişinden yoldaşların mezarlarının bulunduğu bölüme doğru yol ahyorduk ağır ağır, acele etmeden. Tam yolun yarısında olduk ve "13 Mart Savaşçıları..." diyorduk ki karşı taraftan bir ses geldi "Yaşiyor, Savaşıyor". Buluşacağımız yoldaşlar bizden önce gelmiş, çakallar sürüsüyle bir süre onlar da uğraştıktan sonra, 13 Mart Savaşçıları'nın mezarlarını bilmedikleri için de uygun gördükleri bir alanda eyleme başladılar. Onlar da bize katıldı. Yoldaşların mezarlarına yaklaştıkça sloganlarımız daha da gür çıkıyordu. Nihayet yoldaşlarımızın yanına geldik bir süre slogan atmaya devam edip, anmamıza başladık. İlk önce kısa bir konuşmanın ardından yoldaşlarımız şahsında ölümsüzleşen

tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu yaptık. Hemen ardından bir yoldaş onların mücadeleleriyle ilgili hazırladığı sunumunu yaptı. Onun ardından başka bir yoldaşımız 13 Mart Savaşçıları için yazılmış bir şiiri okudu. Bu sırada bizi izleyen çakallara onlardan korkmadığımızı, onların yakın olduğunu hatırlatmak için haykırdık "İbrahim Ethem Coşkun Yaşıyor, Necati Vardar Yaşıyor, Seyit Konuk Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "13 Mart Yolunda Devrime, İktidara!". Yoldaşlarımız sunumlarını bitirip şiirler okunup, bir süre daha slogan attıktan sonra hep birlikte elimizde kırmızı bayraklarımızla düzenli bir şekilde sıralanıp Komsomol Marşını hep bir ağızdan söyleyerek çıkışa doğru ilerledik. Mezarlıktan çıkarken bayraklarımızı toplayıp eylemimizi bitirdik.

Son aylarda yaşadığımız gözaltılar, para cezaları, tehditler burjuvazinin son çarpışları. Onların çabaları nasıl ki emperyalist-kapitalist sistemi çöküş sürecine gelmekten kurtaramadıysa, işçi sınıfının iktidarı eline alarak tüm toplumu özgürleştirecek olan yeniyi yaratmasını da engelleyemeyecek. Genelde işçi sınıfına özelde kolektifimize karşı baskıların artırılması, bizleri değil yolumuzdan çevirmek aksine 13 Martçıların yolundan giderek ne kadar doğru bir çizgide ilerlediğimiz göstergesi oluyor. Burjuvazinin saldırganlığı güçlülüğünden değil, aksine kendini kurtaracak başka aracı kalmadığındandır. Ülkelerimiz işçi ve emekçileri de emperyalist kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne atarak yeniyi yaratmak için eline 13 Mart Savaşçıları gibi zor araçlarını almalıdır.

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR!

13 MART YOLUNDA, DEVRİME, İKTİDARA!

İzmir'den Leninistler

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Tarihin her aşamasında olduğu gibi burjuvazide, bütün sömürücü egemen sınıflar gibi sonuna geldikleri egemenliklerini bir an olsun uzatmak için başta zor araçları olmak üzere bütün yol ve yöntemlere

başvurmaktadır. Devrimin ve kolektifimizin gelişimi karşısında açız kalan burjuvazi bize karşı saldırılarını artırıyor.

İzmir'de uzun süredir yapılan hemen her etkinlik ve eylem öncesinde etkinliklerimizi veya eylemlerimizi engellemeye yönelik polis baskısı, gözaltılar ve okurlarımıza-çevremizdeki insanlara yönelik gözaltılar, tehditler sıklıkla yaşanmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda Kemalpaşa'da açılan Mart İşçi Kültür Merkezi, daha açılış öncesinde yapılan afiş çalışmalarında engellenmeye çalışılmış, gözaltılar ve para cezaları yaşanmıştı. Daha sonraki günlerde sivil polisler belediyeye giderek kültür merkezimize izin verilmemesi için orada çalışanları tehdit etmişler, daha sonra da kültür merkezimize gelerek, orada bulunan arkadaşları tedirgin etmeye üzerimizde baskı kurmaya çalışmışlardı.

En son 13 Mart 2007 tarihinde üç komünist önder İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk'un mezarı başında anma gerçekleştirmek için gittiğimiz Pınarbaşı Hacılarkın Mezarlığında polisin engelleme çabaları üzerine 14 Mart Çarşamba günü İHD İzmir Şubesinde bir basın toplantısı düzenledik.

Saat 11.00'da başlayan basın toplantısında, bu baskıların sıradan olduğunu, her zaman bunlarla karşılaşıldığını, ancak bu tür gelişmelerin son zamanlarda sıklık kazandığını vurguladık.

Sivil polislerin sadece eylemlerimizi engellemeye çalışmakla kalmayıp, yoldaşlarımız üzerinde psikolojik baskı kurmaya çalıştığını, örnek olarak 11 Mart'ta yapılan miting öncesinde ve 13 Mart günü akşamı bazı arkadaşlarımızın evinin çevresinde sivil polis olduğunu bildiğimiz kişilerin dolaştığını açıkladık.

Açıklamada; "Bu gelişmeler bize yabancı değil. Bu gelişmeler daha önce İzmir de dahil bir çok bölgede yaşanmış ve sonrasında okurlarımız kaçırılmış, işkenceye-tecavüze uğramış, örgüt üyesi olduğu iddiasıyla tutuklanmış ya da kurumlarımız basılmıştı .

Bundan sonra okurlarımızın ya da kurumlarımızın başına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan başta TMSH olmak üzere İzmir Emniyet Müdürlüğü'nün sorumlu olduğunu ve bu engellemelerin bizleri hiçbir şekilde yıldıramayacağını, bundan sonra çalışmalarımızı daha yoğun olarak sürdürdüğümüzü tüm kamu oyuna duyuruyoruz" denildi. Sorulan sorulara cevaplandırdıktan sonra açıklamamızı sonlandırdık.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

AYAZMA'DA GECEKONU YIKIMI

Bir süredir Ayazma'da gündemde olan, gecekondu yıkımlarına karşı, Ayazma halkı mücadele ediyor.

Uzun zamandır Kentsel Dönüşüm Projeleri adı altında devam eden gecekondu yıkımları, Ayazma'da yaşayan kiracıları sokakta bıraktı. Ayazma'da şu ana kadar 450 gecekondu yıkıldı. Ev sahibi olanlar belediyeye anlaşıp evlerini boşaltmış olmasına karşın belediyenin kiracıların barınma sorunlarının çözümüne ilişkin hiçbir şey yapmaması, Ayazmalılardan tepkisine neden oluyor. Ayazma'da yaşayan birçok kiracı aile asgari ücretle ya da daha düşük ücretlerle çalışan işçiler. Yaşamlarını zar zor idame ettirmeye, hayatta kalabilmeye

çalışan Ayazmalılardan şimdi de barınma hakları ellerinden alınıyor. Ve hepsi aynı şeyi söylüyor: "Aldığımız bu ücretle başka bir yerde ev tutmamız imkansız". Yani anlayacağınız, Ayazmalılardan kiracılar kelimenin tam anlamıyla sokakta kalmayla karşı karşıya. Kendileri ile görüşmeye gelen yetkililere de güvenmiyorlar. "Bizi kandırmaya geliyorlar" diyorlar. Daha önce de seslerini duyurmak için bazı şeyler yapmışlar, belediyeye görüşmeye gitmişler. Fakat belediyeye görüşmek istememiş. "İşte bugün yine gelecekler evlerimizi yıkmaya, bir şeyler yapmalı" deyip başlıyorlar yolları kapatıp barikat kurmaya.

5 Mart Pazartesi günü, yıkım ekiplerini mahalle girişini barikatlarla kapatarak karşılayan Ayazma halkı ve Mücadele Birliği okurları, onları Ayazma'ya sokmak istemedi. Yıkıma engel olmak için barikatlarda toplanan Ayazmalılardan görüşmek üzere Küçükçekmece Emniyet Müdür Yardımcısı ve belediye başkan yardımcısı geldi. Ama Ayazmalılar, yapılan görüşmelerden ikna olmayınca eylemlerini sürdürüp barikatları ateşe verdiler. İlerleyen saatlerde polisin saldırısıyla karşı karşıya kalan Ayazmalılardan 4 kişi zorla gözaltına alındı. Çıkan çatışmanın ardından yıkım ekipleri, ancak çok sayıda polis, panzer ve iş makinesi eşliğinde mahalleye girebildi.

Ayazmalılar emekçiler her şeye rağmen mücadelede kararlılar. Ve haykırıyorlar; "İşgalci Değiliz, Kiracıyız".

EVİMİZİ YIKAN SERMEYENİN İKTİDARINI YIKACAĞIZ!

ANTEP'TE 13 MART SAVAŞÇILARINI ANMA ETKİNLİĞİ

12 Eylül faşist darbesinin ardından ülkenin her yerinde, zindanlarda, işkencehanelerde infazlar yaşıyordu. Bunlardan biri de İzmir'de Buca zindanında gerçekleşti. 3 devrimci işçi önderi İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk 13 Mart sabahı asılarak katledildi. Sebep, yeryüzündeki tüm insanların insanca yaşayacağı bir sistem istiyor olmalarıydı. Bu istedikleri sermaye sınıfının çıkarlarıyla uyumuyordu. Çünkü herkesin eşit olması demek, onların diğer insanlardan üstün olamaması demektir. Bu durumun engellenmesi için diğer bütün komünistlere yapılan katliam bu işçiler için de uygulanmalıydı.

13 Mart 1982'de 3 komünist, tıpkı 10 yıl önce katledilen yoldaşları Deniz, Yusuf ve Hüseyin gibi darağacında "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Sosyalizm" sloganlarıyla ve kararlılıkla baktılar cellatların gözlerine...

Katledildikleri günün üzerinden 25 yıl geçti. Ancak onlar tarihte yerlerini aldılar. Yoldaşları onları unutmadılar, 3 işçinin üyesi oldukları Genç Emekçiler Birliği (GEB) Antep'te düzenlediği etkinlikle 13 Mart Savaşçıları bir kez daha andı.

Etkinlik 13 Mart Savaşçıları nezdinde, ölümsüzlüğe uğurlanmış tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. 13 Mart Savaşçıları'nın devrimci mücadele içerisindeki yerlerinden bahseden GEB temsilcisi, 3 işçinin gerçekleştirdikleri eylemleri anlatarak, sınıfsız bir dünya uğruna mücadele ettikleri için katledildiklerini katılımcılara anlattı. Daha sonra söz alan emekli bir işçi kapitalist sistemin emekçi insanlara nasıl bir yaşam sunduğunu, gençlerin gelecek umudunun olmadığını bu yüzden yerini sosyalizme bırakmasının zorunlu olduğunu anlatarak Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun ve Seyit Konuk'un da hayatlarını bu sistemi değiştirmeye adanmış ve tıpkı yoldaşları olan Denizler gibi onların

da hiçbir çıkar gözetmeksizin tüm insanlığın geleceğini kurtarmak için kendilerini feda ettiğini söyledi. O dönemde olduğu gibi günümüzde de sermaye sınıfının infazlarının hala devam ettiğine de değinerek günümüzün önemli sorunlarından olan zindanların sadece birkaç tanesinin kapılarının açılmasının değil tamamen yıkılmasının gerektiğini dile getirdi.

Konuşmaların ardından gerçekleştirilen slayt gösterisi ile 13 Mart Savaşçıları'nın hayatları ve yargılanma süreçleri görsel bir şekilde izleyicilere sunuldu. Gösterinin bitmesinin ardından dalgalanan kırmızı bayrak üzerinde 13 Mart'çıların resimlerinin bulunduğu görüntü etkinliğine sonuna kadar sinevizyon duvarında kaldı.

13 Mart Savaşçıları gibi işçi olan şair Kazım Demir sahneye gelerek kendi şiirlerinden sunduğu bir dinleti ile emeğin değerine ve emekçilerin her şeye rağmen umutlu olmalarına dair mesajlar verdi.

Etkinlik sonunda Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Deniz Ezgi, gerek 13 Mart savaşçıları, gerek Denizler ve gerekse Denizler için Kızıldereli'de ölümsüzleşen devrim savaşçılarından bahseden ezgiler söyleyerek mücadele içerisinde yoldaşlık ve siper yoldaşlığı kavramlarının önemini ortaya koydu. Sermaye sınıfının tarihteki en önemli katliamlarından birisi olan 1 Mayıs 1977'de gerçekleşen olayları ve 34 işçinin öldürüldüğünü de anlatan Deniz Ezgi, dinletisini ve etkinliği Komsol Marşını okuyarak tamamladı.

Antep

NEWROZ DEVRİMDİR İSYANDIR

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Newrozun yaklaştığı şu günlerde, Antep'te bir çok semtte ve mahallelerde saldırılar başladı Antep'te Kürt halkının çoğunlukla yaşadığı Vatan Mahallesi ve Ocaklar Mahallesi'nde polis terörü devam ediyor. Sabahın erken saatlerinde işe başlayan TMSH polisleri, akşam geç saatlere kadar mahallede terör estiriyor. İşe giderken çevrilenler, işten gelirken çevrilenler kimlik aramasından geçiriliyorlar. Çevrilenlere ilk olarak Kürt müsün? Türk müsün? soruları soruluyor. Türk isen serbest bırakılıyor, Kürt isen kimlik aramasından geçiriliyorsunuz.

Newrozun Kürt halkının bayramı olduğunu kabullenemeyen emperyalist kesimler, bu bayramı engellemeye çalışıyorlar. Ama Kürt halkı Newroz günü meydana kitlelerle çıkarak emperyalistlere ve onların yandaşlarına cevap verecektir. Çünkü Kürt halkı neyin ne olduğunu biliyor ve Kürdistan ateşini yakmaya başlıyor. Bu bilinçle Kürt halkı her kesime gereken cevabı verecektir.

Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan!

Yaşasın Newroz Yaşasın Sosyalizm!

Antep'ten Mücadele Birliği Okuru

Bu yıl, 13 Mart Savaşçılarını, onların izinden gidenler olarak, Ayışığımızda yaptığımız bir etkinlikle andık. Amacımız, sadece 13 Mart Savaşçılarını anmak, anlatmak değil, onlarla ilgili düşüncelerimizi paylaşmaktı.

13 Mart Savaşçılarını için etkinliğimiz, onlar ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçılarını için saygı duruşuyla başladı. Ardından izlediğimiz slayt, bize 13 Mart Savaşçılarını ve idam edilmiş süreçlerini anlatıyordu. Kom-somol Marşı ile biten slaytta, herkes aynı anda ayağa kalktı ve yumruklar havada Genç Ekin Müzik Grubu'nun yıllar önce-sinden gelen sesine eşlik etti.

Ardından sırayla Serbest Kürsü'de söz alan 13 Mart Savaşçılarının yoldaşları, onlara ilişkin düşüncelerini paylaştılar bizimle. En çok değinilen de, onların partili, örgütlü komünist işçiler olarak devrim mücadelesine ne denli bağlı oldukları idi. Söz alan bir arkadaşımız, Nazım Hikmet'in Memleketimden İnsan Manzaraları'nda yer alan Gabriel Peri şiirini okudu. Gabriel Peri'nin idamını da, Nazım'ın dizeleriyle her birimiz adeta yaşadık. Genç bir arkadaşımız ise, "Onlara la-yık olmak için ne yapıyoruz?" diye sorgulattı hepimize kendimizi.

Söz alan şair dostumuz Ruhan Mavruk söz aldığı anda, proletaryanın yanında yer alan sanatçıların da devlet tarafından nasıl susturulmaya çalışıldığını dile getirerek, devletin taraf belirlemek zorunda bıraktığını söyledi ve "Proletaryaya layık olmak isteyen her sanatçı, proletaryanın yanında olmalı. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum ve proletaryanın yanında olacağıma söz veriyorum size" dedi ve "suyun başından ayrılmaya hiçbir zaman" diyen kısa bir dördümlük okudu. Bir işçi arkadaşımız da onların yoldaşı olmanın ağırlığını omuzlarında hissettiğini ve herkesin bu sorumluluğu alma konusunda cesaret göstermesi gerektiğini söyledi. Bir başka işçi arkadaşımız ise, onların yoldaşı olmaktan gurur duyduğunu söyleyerek, "Ya Devrim Ya Ölüm sloganına uygun davranacağıma yemin ediyorum ve sizlerden de bu sözü istiyorum. Denizlerin ve 13 Martçıların yoldaşınız dı-yorsak, söz vermeliyiz" dedi ve hepimizi söz vermeye davet etti.

Daha sonra söz alan Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımız, 13 Mart Savaşçılarının Seyit'e ithaf edilen "Eve Dönüş" filminin yönetmeni Ömer Uğur'la yaptıkları söyleşiyi aktardı bize. 80'lerde aynı evi paylaşan 8 gencin öyküsünü dinledik arkadaştan. 80'li yıllarda İzmir'de Seyit'le aynı evde kalan 78 öğrenciden biri olan Ömer Uğur'un Seyit'i anlatışını bir solukta dinledik. Sonra aynı cezaevinde karşılaşmalarını ve tahliye olduğu gün gazeteden onun idamını okuduğunu öğrendik.

Sonra yine bir öğrenci arkadaşımız, sosyalizme inanmış bir öğrenci olarak safını işçi sınıfının yanında belirlediğini; tüm öğrenci gençlik, esnaf ve aydınların, safını işçi sınıfının

ADLARI ONUR ADLARI ADIMIZ

yanında belirlemesi gerektiğini söyledi. İki işçi arkadaşlarımız ise, duygularını şiirle anlatmayı seçtiler.

O gün evleri yıkılan Ayazmaların yanından gelen arkadaşlarımız da, bize oranın yaşam koşullarını aktararak, "O insanların yüzüne bakabilmek, aynada kendi yüzümüze bakabilmek için daha fazla çalışmamız gerek" dedi.

Bizleri biraz eğlendirmek ve yeni üretimlerini bizlerle paylaşabilmek için oradaydı Emeğe Ezgi. İlk başta, cezaevinde bestelenmiş olan "Benim İçin Bir Uçurtma Yap Çocuk" parçasını söylediler. Ardından da 1 Mayıs 77'nin 30.yılı için hazırlanmış oldukları 1 Mayıs Marşı'nı söylediler. "Kendini hazırla kavga / Yeni bir dünya kurmaya / Yeraltı yangını biz / Volkan olup geleceğiz" dediler. Ve ardından "Kadın nedir ki kavga / Yürekteki öze sarılmaktır kavga" dediler. Verdikleri kısa müzik dinletisini, "No Pasaran" ve "Ve kavgasız geçen günlerimde neşesiz oldum" diyerek Nataşa parçasıyla bitirdiler.

Ardı ardına söz alan 13 Mart Savaşçılarının genç yoldaşları, onlarla ve onların mücadelesiyle ilgili düşüncelerini paylaştılar bizimle. Söylenen ortak söz ise, 13 Mart Savaşçılarının bayrağının artık bizim ellerimizde olduğunu ve o bayrağı zafere taşımak için çok çalışmamız gerektiğiydi. Ekin Sanat Merkezinden bir arkadaşımızın sözleriyse hepimizin hislerini anlatıyordu. "Tansiyondan ya da kalp krizinden değil, devrim için ölmek istiyorum."

Serbest Kürsünün sonlarında söz alan bir başka arkadaşımız ise, 13 Mart Savaşçılarının idamlarından bu yana geçen 25 yılda ne kadar çok yol aldığımızı söyleyerek, burada bulunan tüm gençlerin gözlerine baktığında devrime olan inancı görebildiğini söyledi. "Ne yazık ki 13 Mart Savaşçılarını tanıımıyordum. İdam

kararları da çok ani çıkmıştı. Sonrasında onları tanıyan insanların ve yoldaşlarını bulduk, sohbet ettik" diyerek onları tanıyanların anlatımlarına örnekler verdi. "6 Mayıs'ta devlet, devrimin önünü kesebilmek için devrimin öncülerini katletti. Ama devrimin önüne geçemedi, 13 Mart'ta da sıra 'sıra neferleri'ne gelmişti. 19 Aralık'ta ise, hem devrimci önderleri hem sıra neferlerini birlikte katletti. Devrimimiz daha üst bir boyuta geçti. Biz bu yoldaşlarımıza zaferi armağan etmek zorundayız" diyerek bitirdi sözünü. Son olarak söz alan emekli bir işçi arkadaşımız ise, yeryüzünde her 3 saniyede her insanın açlıktan öldüğüne dikkat çekerek daha çok çalışmamız, elimizi çabuk tutmamız gerektiğini söyledi ve "bizler, devrimin sıra neferleri değil öncü militanları olmalıyız. Biz işçi sınıfı olarak devrime zorunluymuz" diyerek sözlerini bitirdi.

Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için bu söyleşiyi zorunlu olarak sonlandırdık. Kimse sandalyesinden kalkmak istemezken, her birimizin kulaklarında az önce birbirimizden dinlediğimiz sözler çınlıyordu: "Bu bayrağın elimizde olduğunu hissediyorum. Ölene ya da zaferi görene kadar bu bayrağı taşıyacağız!" □

"Oy Pusulalarını Yakacağız Artık Kimseye Oy Yok"

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde Taksim'de yaptığımız basın açıklamasına gelen, evleri yıkımla karşı karşıya olan Ayazmalı kadınların sesini duyurmuştuk açıklamamızda. Ama onların sesini o alanda duyurmak bizim için yeterli değildi. Onların yaşadıkları sorunları dinlemek ve onlara çözümler sunmak için bu kez biz onları Ayazma'daki evlerinde ziyaret ettik. Onların sorunlarını kendi sorunumuzmuş gibi sahiplendiğimizi gören kadınlar başladılar anlatmaya...

EKA: Ayazma'daki sorunlarınızı kısaca özetler misiniz?

Ayazmalı Kadınlar: 2005 yılının kış aylarında başladı ilk olaylar. Ayazma'ya belediyeden görevliler geldi. Bize bazı belgeler verdiler. Bu belgelerde ev sahiplerine ve kiracılara ev verileceği yazılıyordu. O belgelerde bunun için bazı evraklar hazırlamamız isteniyordu biz de bu belgeleri iki kez hazırlayıp belediyeye götürdük ama işleme konulmadı ve mağdur olduk.

900 haneden 300 hane kaldı. Bir aydır yıkımlar sürüyor. Ev sahiplerine; "evlerinizi boşaltın, yıkılacak hale getirin, anahtarınızı bize verin bunun karşılığında size ev verelim" diyerek ev sahipleriyle kiracıları karşı karşıya getiriyorlar. Ayrıca belediye bizi yanlış yönlendirerek hata yapmamızı ve haksız duruma düşmemizi sağlamaya çalışıyor. Bize, "bundan sonra kira vermeyin" dedi ama kira vermeyince haksız duruma düşüp evlerden çıkarılabiliyorduk.

EKA: Yıkımları önlemek için bugüne kadar verdiğiniz mücadeleleri anlatır mısınız?

Ayazmalı Kadınlar: Bir aydır burun burunayız. Sürekli belediyeye gidiyoruz. Oturma eylemleri yaptık. Kaçtır çatışmalarla karşılaştık. Biz sadaka değil hakkımızı istiyoruz. Ev sahipleri yıkım ekipleriyle kapımıza dayanıyorlar, "yıkırmayacağız" deyince de polisleri üstümüze salıyorlar. Belediye bizi insan yerine koymuyor. Bize "leş kargası" diyor. Bizim oyumuzla adam oluyorlar sonra bize hizmet vermiyorlar. O anasının karnından başkan olarak doğmuş ya! Belediyeye gidince bize gülüyorlar ve sadaka toplamaya gelmiş bir dilenci gibi davranıyorlar.

15 otobüs çevik kuvvet 3 panzer 4 otobüste sivil yıkım ekibi geldi Ayazma'ya. Kadınları ve çocukları da dövdüler. Tazyikli su verdiler, gaz bombası attılar, hepimizi copladılar. Bir kişi kalp krizi geçirdi. Bir kadın belinden ve iki kadın da kolundan ağır darbeler aldı. İki kişi de baygınlık geçirdi. Ayrıca bir kişinin de eşyaları içerideyken evi yıkıldı.

Bize ne iş veriyorlar ne de ev. Hazine'dekilerin çoğunun evini yıktılar ve hiçbir hak vermediler.

EKA: Biz buradaki kadınların yaşamlarını öğrenmek istiyoruz. Kısaca kendinizi anlatır mısınız?

Yasemin: 26 yaşındayım. 5 yıldır İstanbuldayım. 8 ve 9 yaşında iki çocuğum var ikisini de okula gönderemiyorum. Muş'ta çiftçilikle uğraşıyorduk ama artık geçinemediğimiz için buraya geldik. Eşim sigortasız, inşaatta çalışıyor. Öyle sürekli iş bulması da zor. Aylık 450-500 para kazanıyor, 200 kiraya veriyoruz, su elektrik derken bu aylıkla zor da olsa geçinebiliyoruz. Çocuklarımızı iki yıldır okula gönderemiyorum. Bugüne kadar 2 kez kömür yardımı aldım. Yardım için başvurduğumdaysa, "Sizin durumunuz iyi, eşin çalışıyor" dediler. Şimdi ne yapacağız iki çocukla? Ev yok iş yok.

Çocukları okula gönderirken kitap parası, ayarda parası, servis parası (okul evlerine çok uzak olduğu için servis tutmak zorundalar), dergi parası, beslenmesini karşılayamadığımız için gönderemedik. Güya okul parasız...

Röportajımız bittikten sonra evleri yıkılan ve barakalarda yaşayan aileleri ziyarete gittik. Gözümüze soğuk havada dışarda çamaşır yıkayan bir kadın takıldı. Islak kıyafetleriyle, üşüyen ve acı dolu yüzüyle karşıladı bizi. Yine de bir ananın sıcaklığı vardı yüzünde. Az sonra acı yüzünün anlamını çözdük anlattıklarından. 3,5 yaşındaki çocuğu aklıktan ölmüş bir anayı o. Evinde 5 çocuğu varmış biri sara hastası. Ve boyacılık yaparak ailesinin geçimini sağlayan ilkökul çağındaki oğlundan başka hiçbir geçim kaynakları yoktu...

Çocuklarımızın geleceği için korkuyorum. Onlara sahip çıkamayacağım, balıca vs. olacaklar diye korkuyorum. Onlara bir meyve bile yediremiyoruz. Temiz bir kıyafet giydiremiyoruz. Su yok elektrik yok (evlere yıkım kararı verildiği için su ve elektrikleri kesilmiş) ve sağlıkta yok. Her yer çamur pislik içinde.

Gülendam: 32 yaşındayım. 5 çocuğum var. 4 sene önce Balıkesir'den geldim. Zor durumdaydım oğlum sakattı ve ne ona ne de diğer çocuklarım bakacak durumum yoktu. Eşim de çobanlık yapıyordu geçinemiyorduk. Bir çocuğumu evlatlık vermeyi bile düşündüm. Çünkü yiyecek bir şey bulamıyorduk. Annem yardımcı oldu İstanbul'a geldik. Ayazma'ya 200 yıl'ye kiralık bir daire bulup yerleştik. Eşim çorap fabrikasında çalışmaya başladı. 44 yaşında ve fabrikanın ağır çalışma koşullarında hasta oluyor. Bir kızım hasta 11 yaşında. İkisi küçük 3, 6 yaşlarında. 16 yaşında bir kızım var okula gidemiyor.

1 aydır evimi yıktılar. Kendimize bir baraka yaptık orada yaşıyoruz. Gece fareler geliyor. Geçen akşam çocukları ve beni ısırıldılar. Hep hasta oluyoruz. Bir pazara bile gidemiyorum. Çocuklarımızın bir meyvede bile gözleri kalıyor, içim gidiyor... Ayakları ve kıyafeti çevredeki komşular veriyor. Yardımlar olmasa hiç yaşanılır gibi değil.

Gece yatmadan önce düşünüyorum, "allahım ne olacak bizim bu halimiz." diye. Bir evimizin olmasını hayal ediyorum. Çocuklarımızın dışarda onlara ne olacak diye korkuyorum. Çocuklarımız soruyor "anne ne zaman evimiz olacak" diye.

EKA: 8 Mart Taksim emekçi kadın yürüyüşü sizce nasıl geçti? Emekçi kadınlar olarak neler hissettiniz?

Ayazmalı Kadınlar: Çok iyi geçti eğlendik. Ama haberlere vermediler. Dünya kadar basın vardı ama vermediler. İstedik ki herkes görsün. Engelliyorlar. Belediye istemiyor canlı yayına çıkmamızı.

EKA: İstanbul'a niçin geldiniz? Geldiğiniz yerin ve kadınların sorunları hakkında neler düşünüyorsunuz?

Ayazmalı Kadınlar: İstanbul'a geldik, Ayazma'yı yıkıyorlar "çıkmı" diyorlar.

Köydeyken de burayı boşaltın dediler ve yaktılar. Devlet bizi köyde vuruyor burada vuruyor biz ne yapalım? En iyisi dağlara çıkıp mağarada yaşayalım. Gerçi bizi oradan da bulup çıkartırlar ya...

EKA: Kürt ve kadın olmaktan kaynaklı iş ve toplumsal yaşamımızda ayrımcılığa maruz kaldınız mı?

Ayazmalı Kadınlar: Kadın olmaktan kaynaklı sorunlar yaşıyoruz tabii. Ben hala bir erkekle sohbet edecek olsam ellerim tir tir titiyor. Çünkü bana bir şey diyecekler eşim beni döver, namusuma bir laf gelir diye korkuyorum. Kızımı 4. sınıftan aldı eşim. Niye diye sorduğumda, "kötü yola" düşer diye cevap veriyor.

Toplumsal yaşamda da ayrımcılığa maruz kalıyoruz. Başkalarının evleri, sıcak daireleri var. Kürtler nasıl olsa cahildir, bilmez böyle gecekondularda sürünür diye düşünüyorlar. Bizi adam yerine koyan yok.

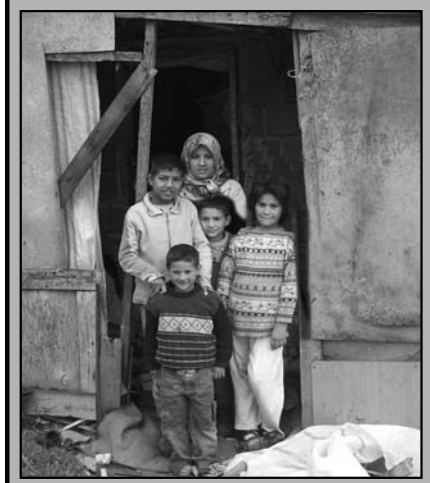
Birliğimizi dağıtıyorlar. Benim oğlum amca çocuğunu tanımaz. Aramızdaki o bağlarda kopmuş. Artık birbirimize sahip çıkamıyoruz. Çünkü tanımıyoruz. Eskiden ölüm olsa yine sahip çıkılırdı. Şimdi o da yok. Biz başka ülkeye mi gidelim?

Köydeyken eşyalarımızı atıp evlerimizi yaktılar. Evi yakılan bir kadın ekmek parası bulup çocuğuna yediremedi. Korkudan sütü de kesildi o bebek açlıktan öldü.

Yardım almak için gidiyoruz, yalan söyleyemem. Kravatlı adamlar geliyorlar oraya altlarında mercedes arabalar var. Biz mecburen yardım alacağız. Ama bize küçümseyerek bakıyorlar. 1 saat kapılarda açlaşan kadınlar var, sakatlar var ama onlara verilmiyor o kravatlı beyler alıp gidebiliyorlar. İnsanca yardım dağıtmıyorlar, havadan atıyorlar. Biz neyiz? Niçin insanca davranmıyorlar bize?

Muş'tayken korkudan elbiselerimizi çıkartmadan yatıyorduk. Gece 3'te silah sesleri geliyordu. Jandarma gelip "niye gerilla besliyorsunuz" diyordu. Hepimizi gecenin o saatinde caminin oraya götürüp sıraya diziyorlardı. Başına çok iş gelen kadınlarımız da vardı. Biz 100 lira için korucu olanları da gördük.

EKA: Yaşanılan tüm bu olaylar sırasında tutuklanabilirsiniz. Dolayısıyla tutukluluk ve zindan artık çok somut ve canlı güncel bir sorun bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Gülendam anlatmıştı bize kendini ama biz onu da ziyaret etmek istedik. Eşyaları bir ağacın altına istif edilmişti. Çocukları neşeli ve bir o kadarda hüzünlü gözlerle karşıladılar bizi... Onların "ev" haline getirdikleri baraka diğerlerinden pek de farklı değildi. Mutfaktan bir masadan bozmadı. Tuvaletlerini sorduğumuzda çocuklar için bir kova yaptığını ve onunla idare ettiğini söyledi. Gülendam'ın 5 çocuğu da oradaydı onlarda okula gidemiyordu. Çocuklardan birinin ayağı sakattı ve tedavi edilmesi gerekiyordu.

Ayazmalı Kadınlar: Önceden devlet yine biraz dinlerdi, ben ne yapmışım. Şimdi ben hakkımı anyorum ama soru bile sormadan tutup kolumdan götürüyorlar. Hatta ömür boyu ceza veriyorlar. Devlet mafyaya çetelere 2-3 ay ceza evinde babalar gibi bakıyor sonrada çıkıyor. Ama bizimkileri bir taş attı diye yıllarca yatıyorlar.

Hrant Dink'i öldüren çocuk cezaevine girmeden önce o cezaevi bakılacak gibi değilmiş, boyamışlar, temizlemişler. Madem senin gücün yetmiyor onun cezasını vermeye, millete versinler biz onu parçalamız.

EKA: F tiplerine karşı zindanlarda başlayan Ölüm Oruçlarında ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün mezanı da Ayazma'da. Bu size neler hissettiriyor?

Ayazmalı Kadınlar: Biz de açız. Ben onu anlıyorum. Onunla aynı duygula-

rı paylaşıyorum. O halkı için mücadele etti. İnsan Sibel Sürücü'nün durumunu düşündükçe zoruna gidiyor. Daha öfkeli daha hırslı oluyoruz.

EKA: Diyelim ki ev sahibi olabildiniz tüm sorunlarınız çözülmü mü?

Ayazmalı Kadınlar:

-Her gün kocamla kavga ediyorum en azından biraz rahat ederim.

-En büyük sorunumuz çözülecek en azından çocuklarımızı okutabiliriz, pazara çıkabiliriz.

-Kürt olmak, kadın olmak, işsiz olmak çözülmaz ama bir evimiz olsa, sıcak bir yuvamız olsa ailemize sahip çıkarız. Çocuklarımızı eğitimi veririz. Bu bizim için yaşam gibi önemli.

Son sözü kadınlara bırakıyoruz, söylemek istediklerini sıralıyorlar...

Ayazmalı Kadınlar: Artık onlara oy yok. Ne muhtara ne belediyeye ne başbakanına. O pusulalarını yakacağız. Oy-moy bitti artık, o sayfa kapandı. Muhtar 40'ar lira para aldı bu sorunlarımızı çözmek için ama hiçbir sorunumuzu çözmedi. Bizim paralarımızı belediyeyle birlikte yemiştir. Muhtarın azası 4 daire almış kendisine. Ev sahipleri kömürlüğü bile ev gösterip daire almışlar kendilerine ama bizleri sokağa atıyorlar. Biz tüm bunların hesabını soracağız er geç, ölüme kadar yolu var. Onlar zavallılar, arabalarıyla gelip bizden oy isteyecekler ama biz vermeyeceğiz. Onlar bizi nasıl kapının önüne atılırsa biz de onları öyle atacağız.

Bir barakanın yanına yaklaşıyoruz. Orada da 8 kişi yaşıyor. İçerisi karanlık, elektrik vs. yok. Karanlığın içinden bir çocuğu seçebiliyoruz ancak battaniyenin altına girmiş ve ısınmaya çalışın. Onların mutfaklığı da banyosu da o küçük baraka... Babaları işsiz, çocuklarsa okula gidemiyorlar... İçimiz burkularak ayrılıyor oradan da....

Sanki tarih yapraklarından kopup gelmiş hikayeleri dinliyorduk. Ama bunlar tarihten değil bugünden gerçekler... İnsanlar ölümlerle yaşam arasında sıkışıp kalmışlardı. Rosa Luxemburg'un sözlerini hatırlattı gördüklerimiz; "Ya Barbarlık Ya Sosyalizm!". İnsanlığın kurtuluşunun tek yolu sosyalizmdir ve biz bunun için daha çok çalışmalıyız ve mücadeleyi yükseltmeliyiz. □

8 Mart
İstanbul

8 Mart
Adana

8 Mart
İzmir

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

SAVAŞ VE İLHAK PLANLARINA KARŞI MÜCADELEYE!

Türkiye tekeli kapitalist sistemi, tarihinin en ağır, en yıkıcı krizini yaşıyor. Devrimci kriz, burjuva sistemin bütün çelişki ve çatışmalarını gün yüzüne çıkarıyor; bu çelişki ve çatışmaları son sınırlarına doğru derinleştiriyor. Son dönemde "Eyalet Sistemi" üzerine yapılan tartışmalar ve bu tartışmalarda tarafların birbirlerine karşı kullandıkları dil, burjuva karşı devrim cephesinde durumun ne kadar karışık, düşmanın panik ve umutsuz olduğunu anlatmaya yetiyor.

Düşman, panik, korku ve umutsuz bir ruh hali içinde. Birleşik devrimin gelişmesini bir türlü önleyememenin çaresizliği bütün davranışlarına yansıyor. Egemen sınıfın tepesindekiler, eski yöntemlerle daha fazla yol alamayacaklarını biliyor ve görüyorlar fakat yeni yöntemlerin ne olacağı konusunda kafaları karışık ve aralarında "birlik" yok. Toplumsal devrimin baskısı, aralarındaki çatlağı derinleştiriyor, kavgayı sertleştiriyor. Birleşik devrimin en önemli bileşeni olan Kürt halkının özgürlük savaşının bastırılmasına yönelik öneri ve düşünceler gündeme geldiğinde birbirlerini "hain"likle suçlayacak kadar ileri gitmelerinin nedeni budur. Bu, aynı zamanda, birleşik devrimimizin gücünün kanıtıdır.

Karşı devrim cephesinin bir kısmının Kürt halkının özgürlük savaşını tamamen askeri zor yöntemleriyle bastırmak istediğini; bu amaçla, Güney Kürdistan'a yönelik savaş ve ilhak planlarını geliştirdiklerini biliyoruz. Gerçekte devletin konumunu güçlendirmek isteyen egemen güçler böyle bir girişime ihtiyaç duyuyorlar. Ne var ki, girişecekleri askeri hareketin sonuçları hakkında aralarında tam bir fikir birliği sağlayabilmiş değiller. Egemen sınıfın bir bölümü, Güney Kürdistan'a yönelik bir savaş ve ilhak hareketinin içerde ve dışarda Türkiye'nin durumunu güçlendireceğini düşünürken bir başka bölümü bunun aleyhlerine bir duruma yol açacağı korku ve tedirginliğini yaşıyor. Yine de böyle bir savaş ve ilhak girişiminin başlaması halinde, aralarındaki tüm çelişki ve çatışmalara rağmen egemen sınıfın bütün kesimlerinin birlikte davranacaklarından ve hepsinin işgal hareketini destekleyeceklerinden kuşku yoktur. Egemen sınıfın politik güçleri arasında şimdiden başlayan "birlik ve uzlaşma" arayışları bu ihtiyacın sonucudur.

Gerçekte, savaş ve ilhak politikasını kendileri için çözüm olarak düşünen kesimlerde de atacakları adımın nereye varacağını; Güney Kürdistan'a askeri bir seferin kendilerini nereye sürükleyeceğini kestirememenin tedirginliği var. Ama birleşik devrimin güçlü baskısı onları böyle bir "macera"ya adeta sürüklüyor. Kürt halkına özgürlük hakkını da gerçekleştirecek bir toplumsal devrimden büyük korku duyan bu kesim aklını ve dengesini yitirmiş durumda. Bu dengesizlik içinde egemen sınıfın bu kesiminin her türlü canice ve çılgınca hareketlere girişebileceğini öngörmek gerekiyor.

ASIL HEDEF DEVRİMİN BİRLEŞİK GÜÇLERİ

Egemen sınıf adına hareket eden bütün taraflar harıl harıl hazırlığı yapılan savaş ve işgal hareketinde asıl hedefin G.Kürdistan olduğunu ısrarla vurguluyorlar. Gerçekten de düşünülen savaş ve işgal hareketinin böyle bir amacı olmakla birlikte asıl hedefin birleşik devrimin güçlerini ezmek olduğunu bilmeliyiz. Onları böyle çılgınca hareketlere itekleyen temel etken devrimin önlenemeyen gelişimi ise, onların da hedefi bu devrimin temel güçlerini ezmek olacaktır. Dolayısıyla, egemen sınıfın böyle bir girişiminin ilk doğal sonucu içerde saldırıların kat kat artması olacaktır.

Ancak bundan hareketle egemen sınıfın planlarında başarıya ulaşacağı, devrimi ezeceği ve düzenini güvenceye alacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine, böyle bir girişimin burjuva düzeni havaya uçuracak bütün dinamikleri harekete geçireceğini düşünmemiz için pek çok neden ve somut olgu vardır. Çünkü böyle bir savaş ve işgal girişimine karşı herşeyden önce, içeride halk güçleri; dışarda dünya halkları ayağa kalkacaklardır. Ortadoğu halkları bu işgal hareketini kabul etmeyerek tavır alacaklardır.

Savaş, emekçi halklar için kan, gözyaşı ve acı demektir; ekonomik yıkım demektir. Girişilecek bir savaşın kaçınılmaz olan bu sonuçları, emekçi halkların ekonomik yıkımını artıracak, sefaletle derinleştirecek, emekçi halklarda burjuvaziye karşı derin bir öfke yaratacaktır. Sonuçta, devrimi ezmek için savaşa gidenler bu hareket sonucu güçsüz düşürecek, yıpranacak, morallerini kaybetmiş olacaklardır. Bütün bunlardan dolayı, karşı devrim cephesinin başarı şansı yoktur. Aksine, bu durum, birleşik devrimci mücadelenin daha da yükselmesine yol açacaktır. Burada önemli ve tayin edici nokta komünist ve devrimci güçlerin izleyecekleri politika olacaktır.

Sorunun bu yaşamsal öneminden dolayı, bir işgal hareketinin başlaması durumunda, Partimiz, bütün komünist ve devrimci güçleri Kürt halkıyla enternasyonal dayanışmayı geliştirmeye, halkların mücadele birliği politikasını öne çıkartmaya ve iç savaşı yükseltme çizgisini izlemeye çağırıyor.

TKEP/LENİNİST
Merkez Komitesi

* Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yaymıyoruz.